

KLASSEKAMPEN

KR. 1.00 MARXIST-LENINISTISK ARBEIDERAVIS NR. 2 1970

OPPSVINGET I ARBEIDERKLASSENS KAMP VISER: DET NYTTER Å STREIKE!

Gruvearbeiderstreiken i Norrbotten er slutt. Tilbake står sluttforingen av forhandlingene om lønns- og arbeidsforhold. Men tiltross for at sluttresultatet ennå er ukjent står følgende klart: Streiken i Kiruna ble en seier, ikke bare for gruvearbeiderne selv, men for hele den nordiske arbeiderklassen. For i Kiruna-streikens fotspor har det fulgt en streikebevegelse mektigere enn noen gang siden 30-åra.

Over hele Sverige har arbeidsfolk aksjonert, streiket mot elendige tariffavtaler, satt fram krav om bedre arbeidsforhold. Hver eneste dag siden midten av januar har en borgerlig og sosialdemokratisk svensk presse motstrebende måttet melde om nye, militante arbeidskamper. Og de har alle vært rettet både mot monopolkapitalens skjerpete utbytting og mot LO-pampenes klassesamarbeidspolitik.

Også i Danmark har oppsvinget i arbeiderklassens kamp gitt seg uttrykk i omfattende streiker.

Samtidig har norske fagorganiserte gitt klar beskjed om at det kommende

lønnsoppgjøret vil bli et *kamp-fyllt* oppgjør. På arbeidsplass etter arbeidsplass lyder kravet om minst 25 % generell lønnsøkning; om full kompensasjonsøkning. Noen steder har det allerede blitt gjennomført framgangsrike aksjoner. Et viktig eksempel er Koksverksarbeidernes spontane streiketrusel, som øyeblikkelig førte til at den statlige arbeidskjøperen måtte gå med på en økning av timelønna.

Det samme bildet preger på mange måter hele den store streikebevegelsen. En god del av kravene går igjennom. De «ulovlige» aksjonene forbedrer arbeidsfolks situasjon. Sagt med andre ord:

Det nytter å streike!

Se midtsidene.

NYTT MONOPOL I TRANSPORTSEKTOREN: TUSENER MISTER JOBBEN I NSB

Godscentralen A/S går hvert år med millionoverskudd. Den som kontrollerer profitten er eiere og administrerende direktør Hans Chr. Moldrup Thagaard, Bestum. En forutsetning for Godscentralens og direktør Thagaards rikdom er den nære forretningskontakten med det statssubsidierte NSB. Takket være spesialavtaler med Statsbanene kan nemlig Godscentralen A/S selge stykkgodstransporter til dumpingspriser sammenliknet med NSB's egne stykkgodstakster. Resultatet har selvsagt blitt at Godscentralens eier hover inn millionbeløp, mens NSB's trafikk går med store underskudd som dekkes over statskassa. Den siste tidas utvikling har vist at NSB's Hovedstyre nå tar sikte på å gi Godscentralen A/S enda mer fordelaktige profittvilkår!

Dette skal skje gjennom nært forretningsmessig samarbeid mellom Godscentralen A/S, NSB og Rutebil-eierforbundet, som i realiteten betyr

at NSB nedlegger stykkgodstrafikken og overlater den i direktør Thagaards hender. Prisen for Godscentralens gevinst er at ca. 2000 NSB-arbeidere og funksjonærer som i dag er beskjeftiget med stykkgodstrafikken vil bli sparket.

Og disse kommer i tillegg til den mannskapsreduksjon på 10 000 mann som Jernbanekomiteen har anslått at NSB-ledelsen vil «rasjonalisere» bort i løpet av 70-åra.

Se s. 5.

ARBEIDERBEVEGELSENS SOLIDARITETSFOND – Solidaritet med CIA!

Arbeiderbevegelsens Solidaritetsfond er for mange et ukjent institusjon. Og de fleste som kjenner til Fondet tror at det bare er en liten, privat «Uhjelps»-organisasjon for pampene på Youngstorget.

Mindre kjent er det at Solidaritetsfondet er et direkte redskap for den amerikanske etterretningstjenestens (CIA's) infiltrasjon i Afrika, Asia og Latin-Amerika.

Klassekampen bringer i dette num-

mer opplysninger som illustrerer Fondets forbindelser med CIA. Bl. a. offentliggjøres et utsnitt fra styreprotokollen i Arbeiderbevegelsens Solidaritetsfond, som viser at Fondet samarbeider med CIA-organisasjonen *International Partnership for Progress* (IPP). Det framgår også at redaktøren av Arbeideravisa i Trondheim, Per Aasen, er en av hovedmennene for CIA i Norge.

Se s. 11

AV INNHOLDET ELLERS:

KKP OM 70-ÅRA	— S. 3
STANDARD SMØRER PAMPENE	— S. 4
HVEM TJENER PÅ FOLKETRYGDEN	— S. 4
ODDA-ARBEIDERNE KREVER KAMP	— S. 8
PANSERBILER MOT BELGISCHE ARBEIDERE	— S. 9
ØKONOMISK KRISE I USA	— S. 9
STRASBOURGER-TESENE	— S. 12

KLIPP & KOMMENTAR

UTENRIKS ORIENTERING

SF's ukeavis «Orientering» blir trykt på «Morgenbladet» trykkeri. Det er kanskje derfor at «Morgenbladet» stoff iblant havner i SF-organet. Når det regner på presten, så drypper det på klokkeren, heter det i et ordtak.

I nr. 3/1970 av SF-avisa finnes det en artikkel under tittelen «Andre konsolidering i Kina. De moderate overtar makten». Denne «orienteringen» er underteknet av en person som kaller seg «obs». Og «obs» må han være, mannen, — «obs» på reaksjonære amerikanske tidsskrifter som «US News & World Report». For artikkelen må være sakset derfra.

Under mellomtittelen «Lin Piao ut av bildet?» heter det: «... en mer moderat gruppe har fått overtaket i den kinesiske politiske ledelse, antagelig den gruppe som ledes av Chou En-lai. Chou har under hele kulturrevolusjonen forsøkt å spille en modererende rolle selv om han selvfølgelig ikke har kommet på kant med Mao-dyrkelsen.»

Og følgende mener «obs» må stå med halvfeite typer: «En indikasjon på den indre konsolidering er det også at østeuropeiske kilder ... ikke tror Lin Piao vil overta når Mao Tsetung for eller senere sier takk for seg. Han skal ha eksponert seg for sterkt under kulturrevolusjonen, hevdes det ...»

Hvem er ansvarlig for dette borgerlige spekulative tøvet? Hvem er «obs»? Vi har hørt at det skal være selveste redaktør Allden. Det tror vi gjerne.

NYTT FRA SKRAPHAUGEN

Den moderne revisjonismens norske talsmenn forsøker stadig å samle sine «venstre-krefter». Et tiltak i denne retning var et felles debatt-møte som nylig ble arrangert med innledere fra SF, NKP-ledelsen og AUF.

SF's strateg Berge Furre mente at «samarbeid gjennom praksis kunne skape en ny ideologi». NKP-formann Larsen fastslo etter dette at «jeg har mye til felles med Berge Furre». Han hevdet også at «felles kommisjoner må utrede vårt politiske alternativ».

Knut Løfsnes høstet stor applaus da han foreslo å samarbeide Orientering og Friheten til en sosialistisk dagsavis.

Frihetens redaktør, Arne Jørgensen, hadde de helt store syner og

mante forsamlingen til kamp for «en sosialistisk arbeiderfront». «Vårt historiske ansvar er stort», sluttet han sin appell.

Om det påtenkte byggverket vil få noen særlig politisk betydning er vi for vår del svært usikre på.

Den moderne revisjonismen er over hele verden på tilbakegang, i ferd med å råtne opp. Å «samle» Grønlandsleirets betalte parti-funksjonærer med Berge Furre og Universitetet SF i et nytt parti vil ikke forandre politikken som føres. Om en legger en komposthaug oppå en annen, så får en bare en enda større komposthaug enn før, og ikke Keops-pyramiden.

GUL PANTER

Bill Caldwell skriver med jevne mellomrom om afro-amerikanske spørsmål i forskjellige borgerlige aviser. For vel ett år siden begynte han også å framstille seg selv som de militante afro-amerikanernes personlige representant i Norge. I en Black Panther-komite som ble startet i Oslo forsøkte han snart å oppkaste seg selv til «leder». På grunn av at medlemmene i komiteen stort sett var uten noen politisk erfaring, og hadde begrenset kjennskap til amerikanske forhold, klarte Caldwell fra først av å få en dominerende innflytelse. Men etter ei tid oppdaget de at han dels gav mangelfulle og dels gav direkte feilaktige opplysninger, bl. a. om Black Panther Party. De gjennomskuet at Caldwell i beste fall var en opportunist som var ute etter personlig vinning. Han ble derfor fratatt alle ledende funksjoner i Black Panther-komiteen. At medlemmenes vurdering var riktig ble bekreftet av følgende:

Etter at formannen i Black Panther Party i USA hadde besøkt Skandinavia i fjor vår, gav han nemlig følgende kommentar i partiets avis The Black Panther nr. 28 1969: «Så, omtrent midtveis på reisen kom vi i kontakt med denne Bill Caldwell, som hevdet at han var offisielt akseptert. Han viste oss et brev signert av Barbara Easley, og noen brev som han hevdet å ha sendt til vårt Nasjonale Hovedkvarter, men han viste seg å være en av de største opportunistene der, ja i realiteten var han en av de mest organiserte opportunistene der. Denne fyren jobber i den såkalte Black Power-bevegelsen, og da vi dro hadde han tatt på seg et Mao-merke. Men kona hans jobber i den amerikanske ambassaden som sekretær. Det foregikk altså en del lugubre saker der,

men vi satte en stopper for det hele, og avslørte fyren. Det eneste som nå står igjen er å gjøre det hele (dvs. bruddet, red.) offisielt gjennom avisa eller gjennom brev direkte til ham og andre det gjelder.»

Da Caldwell forstod at han var avslørt, dro han til Sverige. I slutten av november måned i fjor kom han tilbake til Oslo. Men nå som offisiell utsending fra Black Panther-komiteen i Stockholm!

Betyr det at Black Panther Party ikke har gjort den svenske komiteen oppmerksom på Caldwell's tidligere politiske praksis? Eller aksepterer Black Panther-bevegelsen nå slike «ledere»?

VÅRT TIPS

En viss siviløkonom Torbjørn sen skriver i Farmand nr. 51/69 om de forsmødelser han utsattes for da han 19/11 bestilte en rikstelefonsamtale til Tønsberg fra Høvik. Med økonomens ord skjedde i korthet følgende etter at han hadde snakket med 020:

«I ventetiden hørte jeg til min forbauselse hele samtalen med 020 gjengitt på diktafon eller båndopptaker, med værmeldingen fra NRK som bakgrunnsakkompagnement (min egen radio var ikke på). Jeg måtte gå ut fra at samtalen ble tatt opp av Televerket og gjenspillt av ekspedisjonsmessige grunner, hvilket imidlertid viste seg ikke å være tilfellet. Vedkommende ekspeditør avbrøt nemlig sitt arbeide med å finne frem telefonnummeret og sa: Jeg synes jeg hørte stemmen Deres — hva gjelder det? Hvor på jeg kunne bekrefte at vår samtale ble gjengitt — uten at jeg forsto hvorfor. — I dette øyeblikk ble gjengivelsen av vår tidligere samtale plutselig avbrutt, og værmeldingen forsvant sammen med den! ...»

Siviløkonomen henvendte seg først til Televerket v/en eller annen avdelingssjef. Denne bare benektet at samtaler ble avlyttet eller tatt opp på bånd. Så gikk mannen til politiet. Saka ble forelagt rette vedkommende, men etter to uker var intet skjedd.

«... Det må da kunne finnes en teknisk forklaring på det hele?», mener siviløkonomen og ber Farmands lesere om tips.

Vårt tips er båndopptaker pluss purk.

ILLEGAL AKSJON I BRIG. N.

VG melder 3. februar om en illegal politisk aksjon i Brigade Nord. Ifølge avisas korrespondent har «en håndfull 'ekstremister' fra 3. bataljon i Harstad med velberådd hu... brutt den militære straffelov ved å distribuere trykt materiale med sterkt forsvarsfiendtlig innhold. Sjeften for Distriktskommando Nord-Norge, generalmajor Strande, opplyser til VG at stoffet bestod av artikler og innlegg som tidligere er blitt nektet inntatt i 3. bataljons leiravis, fordi tonen har vært alt for radikal, nedbrytende og politisk negativ vis a vis Forsvaret».

Ifølge VG rakk også «de 5-6 som står bak affæren i Harstad å distribuere sitt opplag før virksomheten ble oppdaget». Avisa opplyser også

at saka er innrapportert til Hærens Stab og til Forsvarsdepartementet.

Vi for vår del tar meldinga som et gledelig tegn på at NATO-motstanden også blant soldatene er voksende.

SOLDATER GA TIL KIRUNA

På Åsegarden militærforlegning ved Harstad har soldatene arrangert sympatiaksjoner med de kjempende gruvearbeiderne i Nord-Sverige. Av sin mikroskopiske daglønn på kr. 6,50 gav soldatene 1 krone hver til sine kamerater på den andre sida av grensa. Mer enn 50 % av soldatene deltok i aksjonen.

Dette er en god påminnelse for våre monopolkapitalistiske «myndigheter» om hvor flertallet av soldatene står, dersom de skulle ønske å sette sine NATO-styrker inn mot revolusjonære arbeideres klassekamp i Norge.

NEI TIL ØKT SENSUR

FOLKETS HUS

Aspengrens fellestur med industri-pampene til NRK, har utløst skarpe reaksjoner blant fagorganiserte over hele landet. Bl. a. har en rekke klubbstyrer og fagforeninger vedtatt uttalelser som tar avstand fra forsøket på hardere sensur-inngrep mot reportasjer og nytt fra arbeidsplassene.

Også blant studentene var reaksjonene skarpe. Den 30. januar arrangerte derfor Faglig Studentfront og Rød Front-styret i Studentersamfundet i Oslo en demonstrasjon utenfor Folkets Hus på Youngstorget. Ca. 200 deltok. I en uttalelse som ble delt ut under demonstrasjonen heter det bl. a.: «Sjelden eller aldri kommer arbeidsfolk til orde i borgerskapets aviser og kringkasting. Sannheten om utbyttinga og monopolkapitalens overgrep overfor arbeidsfolk blir konsekvent underslått. Istedet får vi høre direktører og LO-pamper fortelle om det fine «samarbeidet» på arbeidsplassene.»

Demonstrasjonen ble gjennomført under følgende paroler: LO og NAF står sammen mot arbeidsfolk! Nei til klassesamarbeid! Underslå ikke sannheten om arbeidsfolks kår! Nei til sensur på nyhetene om streikebevegelsen! Det nytter å streike! Støtt arbeiderklassens kamp!

ARM I ARM MOT NRK

Tirsdag 27. januar møtte 4 mann opp i NRK «for å si sin hjertens mening om en rekke fjernsynsprogrammer» (Arb.bl.).

De som møtte var adm.direktør i NAF, Kaare Selvig, presidenten i Norges Industriforbund, Harald Throne-Holst, generaldirektøren i Borregaard, Rein Henriksen, — og formannen i LO, Tor Aspengren.

Sistnevnte har, på vegne av seg selv og direktørene, gitt et intervju med Arbeiderbladet (29/1) for å klargjøre bakgrunnen for aksjonen: «Vår generelle innvendig er», understreker LO-formannen, «at det kan virke som om TV-medarbeiderne for enhver pris vil ha fram en ulovlig streik her hjemme.» Ja, inntrykket seerne sitter igjen med «må være at fjernsynet forsøker å spille partene i arbeidslivet opp mot hverandre». Konklusjonen som Aspengren trekker er at TV har gitt et «skjevt» og lite «balansert» bilde av situasjonen på arbeidsplassene.

Bakgrunnen for denne fellesaksjonen er enkel å forstå. For inspirert av Kiruna-arbeidernes storstreik, men med utgangspunkt i egne lønns- og arbeidsforhold, har arbeidere over store deler av Norden gått til streik eller truet med streik for å bedre sine kår. De fleste steder har også aksjonene ført fram, resultert i endringer og forbedringer. Et viktig kjennetegn ved disse streikeaksjonene er at samtlige har vært «ulovlige». De har vært rettet mot både arbeidsskøpere og LO-pamper, de har avvist alt klassesamarbeid.

Dette oppsvinget i klassekampen har selvsagt også fått konsekvenser for sendingene i NRK. For selv et organ som hører til de mest lydige propagandaredskaper som det norske borgerskapet har, kan ikke unngå å ta farge av virkeligheten rundt seg. I dagens situasjon betyr det at streikebevegelsen vanskelig kan forties og gjemmes bort. Men dermed blir også programmene «skjeve» og «ubalanserte» for aspengrenene og kapitalen. Med andre ord har virkeligheten selv blitt «skjevt», dvs. den kan ikke lenger framstilles utelukkende til arbeidsskøpernes og pampenes fordel. Derfor kommer kravet om økt overvåkning og en skjerpet sensur. Og apparatet arbeider effektivt. Allerede to dager etter at industridirektørene og Aspengren hadde gitt sine anvisninger, ble en reportasje fra Falconbridge nikkilverk, som avslørte de elendige helseforholda ved bedriften, stanset.

NAF og LO-ledelsen har på ny vist at de har felles interesser — i å undertrykke arbeidsfolks kamp.

STALIN

På grunn av stor pågang på mer presserende stoff, utstår vår annen artikkel om Stalin til neste nummer av avisa.

KLASSEKAMPEN

marxist-leninistisk arbeideravis

Tveita postkontor, Oslo 6. Postgirokonto nr. 206699.

ABONNEMENTSPRISER:

Kr. 12,- pr. år. Halvårsabonnement kr. 6,- Gruppeabonnement (min. 5 stk.) kr. 10,- pr. ab.

KLASSEKAMPEN gis ut av ei gruppe marxist-leninister, og kommer ut en gang i måneden.

Redaktører og ansvarlige utgivere:

Sigurd Allern og Finn Aasheim.

adr:

Observatoriegt. 12, Oslo 2

Trykt i offset hos

A/S DUPLO-TRYKK

SVERIGE: NORDISKE MARXIST-LENINISTISKE AVISER OG TIDSSKRIFTER. DANMARK:

M-L Gnistan. Månedlig marxist-leninistisk arbeideravis. Abonnement gjennom: Danelius bokhandel, Husargatan 41 A, Göteborg C. Utgitt av KFML.

Marxistisk Forum. Teoretisk tidsskrift. Abonner gjennom Peterson, Studentstaden 10¹¹, Uppsala.

Clarte. Organ for Svenska Clarteförbundet. Abonnement: Tidsskriften Clarte, Surlunngatan 43 A, Stockholm VA.

Kommunist. Organ for KFML. Abonnement: Buen 11^V, 2000 København F.

Marxistisk-Leninistiske Studiebrev, C/o Kommunist, Buen 11^V, 2000 København F.

Rød Front.Organ for KUML. Abonnement: c/o Hansen, Nygårdsvej 41 B¹, 2100 København Ø.

Styrk det partibyggende arbeidet !

For nøyaktig ett år siden ble Sosialistisk Folkeparti splittet. Ungdomsorganisasjonen SUF var ekskludert. De revolusjonære og venstreorienterte forlot partiet.

»SF er ikke, og kan heller ikke bli, noe brukbart redskap for arbeiderklassens kamp. Derfor er det nødvendig å skape et nytt, revolusjonært parti bygd på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning.» Denne konklusjonen ble trukket av de fleste som i denne tida brøt med SF. Hvor *riktig* den egentlig var har SF's politiske oppløsning i løpet av disse 12 månedene konkretisert og klargjort. For ikke på *noe* område som angår det arbeidende folkets kår og kamp har partiet spilt en progressiv og ledende rolle. Ja, SF's innsats i kampen mot momsen, i arbeidet for et skikkelig lønnsoppgjør o. l. har i grunnen vist at partiet ikke bare sleper etter massene, det befinner seg i realiteten *flere mil* bak dem.

Etter valgnederlaget har oppløsningstendensene i partiet blitt enda tydeligere. Særlig kommer dette til uttrykk gjennom alliansen med NKP-revisjonistene i en anti-marxist-leninistisk front. Oppportunistlederne har blitt tvunget sammen i sjøforsvar på grunn av den marxist-leninistiske bevegelsens framgang. Men anti-m-l-fronten gjør også at mange progressive nå lettere innser den moderne revisjonismens reaksjonære karakter. Flere og flere vender seg i stedet til marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Grunnlaget i arbeiderbevegelsen for bygginga av det revolusjonære, kommunistiske partiet er derfor gunstigere enn på lenge.

OPPSVINGET I KLASSEKAMPEN.

»For hver dag som går råtner fienden mer og mer opp, mens tingene for hver dag går bedre og bedre for oss.»

Mao Tsetung.

Både i verden som helhet og i Norge skjerpes klassekampen fra måned til måned. Det progressive oppsvinget merkes på alle områder. Det er raske skiftninger i kampen, framgang for den revolusjonære bevegelsen, tilbakegang for klassefienden. Akkurat i dag illustreres dette gjennom den svenske og danske arbeiderklassens militante streiker. I vårt land har de fagorganiserte varslet hard kamp for sine krav under vårens lønnsoppgjør. »Framtida er lys» — men det er ønsketekning å tro at alle hindringer plutselig er ryddet av veien. For i klassekampen er det alltid flo og ebbe. Derfor må det legges et mest mulig solid fundament for folkets revolusjonære kamp *i dag*, mens forholdene er gode. På den måten vil arbeiderklassen lettere kunne motstå motgang i framtida, og når tida er moden, være i stand til å styrte monopolkapitalens diktatur gjennom en sosialistisk revolusjon.

Framfor alt betyr dette at bygginga av det kommunistiske partiet må intensiveres.

KAMPENE I NKP.

Men betyr dette at marxist-leninistene kan gå direkte i gang med å bygge opp f. eks. et kommunistisk forbund, som i Danmark og Sverige? Nei! For selv om et slikt forbund vil være en viktig og nødvendig fase for det kommunistiske *partiet* kan grunnlegges må også en slik organisering vente.

De revolusjonære kreftene finnes nemlig i dag hovedsakelig i tre organisasjoner: SUF (m-l), de sosialistiske arbeids- og studiegruppene og i NKP. Den 4. kilden er de revolusjonære, uorganiserte massene.

Men i NKP er marxist-leninistene i dag i *kamp* med den revisjonistiske partiledelsen, de ønsker å gjenreise NKP som et revolusjonært klassekampparti. Vi kan ha ulike vur-

deringer om kampens mulige utfall. Men så lenge som disse kampene pågår og ikke er avgjort, må de øvrige marxist-leninistiske kreftene avvente deres utfall, og ikke skape en ny, landsomfattende organisasjon som skal utvikle seg til et slikt parti.

DET PARTIBYGGENDE ARBEIDET.

Dette betyr sjølsagt ikke at det partibyggende arbeidet kan eller skal utsettes. Partibyggende arbeid er faktisk alt arbeid som styrker de subjektive forutsetningene for at det revolusjonære marxist-leninistiske partiet skal kunne skapes. Og den viktigste forutsetningen er utvilsomt at det finnes *kadre* som behersker og kan tillempe den revolusjonære klassekampteorien. Mao Tsetung har uttrykt det slik:

»Partiorganisasjonen må være sammensatt av proletariatets mest framskredne elementer; den må være en sterk avantgarde-organisasjon med evnen til å lede proletariatet og de revolusjonære massene i kampen mot klassefienden.»

Men skal vi løse dette problemet stilles vi overfor en rekke viktige arbeidsoppgaver.

For det første må studiene i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning styrkes. Bare gjennom grundige studier i denne ideologien kan det skapes en *enhet* mellom de revolusjonære kreftene som er så fast at den kan utgjøre grunnlaget for et virkelig kommunistisk parti. Bare gjennom studier i marxismen-leninismen kan de kommunistiske grunnhettene som etter hvert blir bygd opp finne den korrekte strategien og taktikken for kampen, bli virkelig *ledende* organer.

For det andre er det nødvendig med et grunnleggende propaganda- og agitasjonsarbeid gjennom spredning av marxist-leninistisk

litteratur, aviser og brosjyrer. Skal marxist-leninistene kunne klare oppgaven å være folkets fortropp, må de også være i stand til å *sammenfatte massenes meninger, gå ut til massene med dem igjen, holde fast ved dem og gjennomføre dem, for på denne måten å utarbeide riktige ideer for ledelse.* (Mao.)

I dag er *Klassekampen* den viktigste propagandist og agitator for den revolusjonære bevegelsen, den bidrar til å sveise rekkene av revolusjonære sammen ideologisk. Å spre avisa er å styrke det partibyggende arbeidet.

For det tredje må de kommunistiske kadre som alt finnes ha en nær og levende forbindelse med massene og massenes kamp. Kadrene må selv *ta del* i massenes kamp. »Uansett hvor aktiv den ledende gruppen er, vil hele aktiviteten utarte til et fruktesløst strev av en liten hop personer, dersom det ikke er noe samband mellom den ledende gruppens aktivitet og massenes aktivitet. Men heller ikke kan de brede massenes aktivitet bli vedvarende eller utvikle seg i riktig retning og nå opp på et høyere nivå, hvis det bare er massene som er aktive og det ikke finnes en sterk ledende gruppe som organiserer massenes aktivitet riktig.» (Mao.)

Det kommunistiske partiet er nemlig ikke bare arbeiderklassens *fortropp*, det må også sjøl være en *del* av klassen. For å skape dette partiet er det ikke nok å innkalle en stiftelseskongress og erklære det som grunnlagt. Det revolusjonære kommunistiske partiet må vokse fram av arbeiderklassens egen kamp. Vi vet i dag at store deler av det arbeidende folket vil nærme seg den aktive, revolusjonære bevegelsen på grunn av oppsvinget i klassekampen. Det er fra denne veldige gruppa av *uorganiserte* arbeidere og progressive at hoveddelen av det marxist-leninistiske partiets medlemmer må komme.

HILS DE STORE 1970 - ÅRA VELKOMMEN !

Vi lever i den epoken da imperialismen går sitt fullstendige sammenbrudd i møte, og da sosialismen skrider fram mot en verdensomspennende seier. 1960-åra har vært et viktig steg på denne veien. I lyset av revolusjonære kamper over hele verden trekker nyttårslederen i »Folkets Dagblad», »Den Røde Fane» og »Frigjøringshærens Dagblad» opp de perspektivene vi står overfor i det kommende ti-året. Artikkelen er et viktig strategisk dokument som bør studeres av alle revolusjonære mennesker. Vi bringer her et utdrag av lederen, gjengitt etter »Kina i dag» nr. 1, 1970.

»FIENDEN RÅTNER MER OG MER OPP FOR HVER DAG SOM GÅR ...»

Det siste tiåret har vært et tiår da *fienden råtner mer og mer opp for hver dag som går, mens tingene dag for dag går bedre for oss*, et tiår da marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning har vært engasjert i åpen polemikk og harde kamper med den moderne revisjonismen og har vunnet store seirer, og et tiår som har sett en livskraftig utvikling av den store kampen som verdens revolusjonære folk fører mot imperialismen, med De forente stater i spissen, mot den moderne revisjonismen med sovjet-revisjonismen som sentrum og mot de reaksjonære i forskjellige land.

Under de nye forholdene i det siste tiåret, har proletariatets og de brede folkemassenes revolusjonære bevegelse *feid over verden med et skreds tyngde og lynets kraft*. Den nasjonale frigjøringsbevegelsen har gått framover i brusende flodbølger. De revolusjonære marxist-leninistiske politiske partiene og organisasjonene har i løpet av kampen vokst daglig.

Kapitalismen er i redningsløs tilbakegang, mens sosialismen blomstrer med uimotståelig kraft. Det store sosialistiske Kina reiser seg som en kjempe i Østen. Albania, sosialismens fyrtårn i Europa, skinner stadig klarere. Det heltemodige vietnamesiske folket har gitt USA-imperialismen en hard omgang med jernene sine. Den store sannheten som Formann Mao har framsatt, »*den politiske makta vokser ut av geværlopet*», har i stadig større målestokk inspirert den væpnede kampen til folkene i Asia, Afrika og Latin-Amerika. *Det imperialistiske kolonisystemets demning er brutt sammen stykke for stykke*. Revolusjonens knitrende flammer har alt omspent imperialismens »hjerte»-land. *Finans- og valuta-krisene som ryster Vesten, og de stadig alvorligere og mer dyptgripende økonomiske krisene, har brakt den kapitalistiske økonomien i en enda mer håpløs stilling*. Den gamle verden vakler, vulkaner bryter ut og kroner faller til jorda den ene etter den andre, intet sted på kloden kan imperialismen lenger finne noen »fredfylt oase».

»Den sovjetrevisjonistiske sosialimperialismens framkomst er bare et mellomspill på imperialismens vei mot totalt sammenbrudd. Den kan verken avverge hele det imperialistiske systems fall eller sitt eget sammenbrudd. Når det kommer til stykket, er den såkalte »Bresjnev-doktrinen» intet annet enn en variant av den døende nykolonialismen.»

»... MENS TINGENE DAG FOR DAG GÅR BEDRE FOR OSS.»

I motsetning til den sorgelige tilstanden til imperialismen og sosialimperialismen, som er svekket og i tilbakegang, har det sosialistiske Kina under ledelse av den store lederen Formann Mao blitt enda mer konsolidert, velstående, sterkt og livskraftig. Formann Mao har personlig ledet vårt parti i utførelsen av den store polemikken mot den mo-

derne revisjonismen, som vårt parti har deltatt i sammen med verdens marxist-leninister, og dette har lagt grunnen for enda større ideologiske, teoretiske og politiske seirer for den proletariske verdensrevolusjonen. Seieren i Den store proletariske kulturrevolusjonen, som Formann Mao personlig utløste og ledet,

har knust imperialistenes og revisjonistenes drømmer om en gjenopprettelse av kapitalismen i Kina. Den har også åpnet en strålende vei i den kommunistiske verdensbevegelsens historie, for konsolideringen av proletariatets diktatur og fullføringen av den sosialistiske revolusjonen.

forts. s. 10

NY GRUNNSIRKEL I MARXISMEN - LENINISMEN.

I disse dager foreligger det et nytt og utmerka studieopplegg i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Opplegget, som er utarbeidet av *Sosialistisk Opplysningsråd*, bygger på erfaringer fra studier som er drevet av marxist-leninistene tidligere, i SUF(m-l), de sosialistiske studie- og arbeidsgruppene og i grupper rundt omkring på skoler og arbeidsplasser. Erfaringsgrunnlaget for den er såleis bredt.

Den nye grunnsirkelen tar opp følgende hovedemner:

Det *proletariske klassestandpunktet* er utgangspunktet for sirkelen. Dette er også utgangspunktet for enhver kommunist. Fordi vi lever i et klassesamfunn, avspeiler og tjener alle våre handlinger og tanker bestemte klasseinteresser. Derfor må vi velge side: Enten arbeider vi for og tjener arbeiderklassen og folket, eller så tjener vi monopolkapitalen. Noen mellomvei finnes ikke.

Derfor blir vår innstilling til studiene også avhengig av hvilken side vi stiller oss på. For at marxismen-leninismen skal kunne bli til nytte i kampen, må den forenes med de konkrete forholda og det praktiske arbeidet i vårt eget land. Dette må være formålet med våre studier. Det er lett å forstå at den ikke kan studeres på samme vis som en studerer borgerlige »vitenskaper». Derfor tar sirkelen opp som det andre emnet *den marxist-leninistiske studiemetoden*.

Marxismen-leninismens verdensanskuelse er den dialektiske materialismen. Denne delen av sirkelen omfatter tre områder: dialektikken, den historiske materialismen og spørsmålet om staten. Den dialektiske materialismen viser at den eneste veien arbeiderklassen

og folket kan gå for å omdanne det kapitalistiske samfunnet, er å styrte borgerskapets herredømme og opprette sin egen stat — proletariatets diktatur. Dette er blitt bekreftet av de historiske erfaringene. Historia kjenner ikke et eneste eksempel på at arbeiderklassen har kommet til makta uten gjennom ei revolusjonær omveltning.

Strategien og taktikken gir svaret på *hvordan* denne omveltninga skal gjennomføres. Den tar opp spørsmålet om hvem som er våre venner og hvem som er våre fiender, hvilke oppgaver vi må løse og hvordan vi skal innrette arbeidet for å kunne løse dem. Spørsmålet om det kommunistiske partiet er her skilt ut som et eget møte.

Stadig flere røde arbeidere og ungdommer har den siste tida vraka sosialdemokratens og opportunistenes borgereffeds-ideologi og vendt seg til marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Antallet studiegrupper og deltakere øker stadig. Dersom du er interessert i å gjennomgå denne sirkelen, kan du vende deg til SUF(m-l)-laget eller studie- og arbeidsgruppa på ditt hjemsted. Eller du kan bestille studiematerialet gjennom oss og sette igang på egen hand, eller bedre, starte ei studiegruppe sammen med andre interesserte.

Du behøver sjølsagt ikke binde deg til å bli medlem av noen organisasjon for å gå inn i ei sånn studiegruppe. Når mange likevel har gått inn i studie- og arbeidsgrupper eller SUF(m-l)-lag etter endte studier, skyldes dette bare at de under studiene er kommet til at de bør ta del i arbeidet for å bygge det marxist-leninistiske kommunistpartiet som trengs for at kampen skal kunne føres til seier!

Standard Telefon & Kabel: GAVER TIL PAMPENE SIKRER KONTRAKTENE

STK's produksjon går i hovedsak på to felter: kabel og telefonanlegg. Bedriften produserer også kjøle- og fryseutstyr, radio, TV, skipsradioer og komponenter.

Når det gjelder kabel- og telefonproduksjonen har STK sine viktigste konkurrenter i *Elektrisk Bureau* og *Norsk Kabelfabrikk* som begge er avdelinger av kjempekonsernet *L. M. Ericson*. Tilsynelatende foregår det altså i denne bransjen en konkurranse mellom de to svære internasjonale monopol-konsernene ITT og LME. Felles for begge disse konsernernes virksomhet i Norge er at de har staten v/Televerket som hovedkunde.

Men reelt er det ingen konkurranse. Som seg hør og bør for monopolister har ITT og LME inngått avtaler som betyr at konkurransen er bilagt.

På kabelmarkedet har STK og Norsk Kabelfabrikk inngått avtale. Denne »Ledningsavtalen» innebærer at i stedet for å slåss med rabatter om grossistene, oppretter bedriftene et felles »rabatt»-system. Og det blir nok lønnsom »rabatt»!

Hvert år møtes STK og Kabelfabrikken for å finne ut hvor store »rabatter» de skal gi. — Men som borgere flest prøver de sjølsagt å svindle litt bak ryggen på hverandre. F. eks. verver STK nye kunder ved å operere med »ekstrarabatter» under forutsetning av at kunden ikke også handler hos Norsk Kabelfabrikk. Håpet er sjølsagt etter hvert å lure til seg fullstendig monopol i bransjen.

I telefon prøver staten å opprettholde skinnen av konkurranse ved å be om anbud. Reelt har STK og EB »delt». STK har »fått» utbygginga av Oslo-området mens EB tar resten.

Anbudene er såkalte 4-årsavtaler. De reelle forhandlingene foregår alltid mellom STK og staten, sjøl om EB gir lavere anbud. Dette fikser STK ved å »smøre» topp-byråkratene i Televerket. Pampen Leif Larsen (som sikkert

er en vakker musikkelsker) fikk f. eks. et flygel rett før siste avtale skulle underskrives. Men også andre sjefspamper i Televerket blir »smurt». Som takk for godt samarbeid hjelper STK også staten med lån. F. eks. lånte STK Televerket 25 mill. kr. uten vansker.

Til gjengjeld sørget staten for at STK (som kanskje er den mest lønnsomme bedriften i Norge) fikk rundhåndet støtte til etablering på Kongsvinger gjennom »Distriktenes» Utbyggingsfond. Det er slikt som kalles »distriktsutbygging» av borgerskapet.

KLASSESAMARBEID.

STK legger vekt på å opprettholde arbeidsroen, og har sørget for god »kontakt» med

fagbevegelsen. Storpampen, salig Trygve Lie, fikk plass i styret i STK sammen med »her» som fascisten J. B. Hjorth, Østby fra Hydro m. fl. For dette not han godt av et vakkert lite honorar på 15 000 pr. år. Og det er bra lønn for 10 minutter i uka.

Et ledd i det gode forholdet overfor »arbeider»-bevegelsen er det også når Rolf Gerhardsen i Arbeiderbladet er blitt begunstiget med enkle gaver.

Og »informasjonen» utad må være bra. Til dette viktige vervet har bedriften ansatt Tore Bryhn fra Fjernsynet med tittelen informasjonssjef. Hans jobb er å sende rosenrøde rapporter til pressa om STK. Dessuten gis det ut ei bedriftsavis som »opplyser» (les: propage-

rer) ledelsens syn, både på bedriften og på ITT-konsernets internasjonale utplyndring.

Konklusjonen er grei:

Kapitalen konsentreres stadig. Produksjonsmidlene samles i gigantiske internasjonale monopolkonserner — i dag ofte under amerikansk ledelse. Disse monopolkonsernene filteres sammen på toppen gjennom »avtaler» om regulering av markedet, og vokser sammen med statsapparatet (v/f. eks. Televerket). Metoden som brukes er her å kjøpe opp classesamarbeidere som Rolf Gerhardsen og Trygve Lie. Monopolistene er avhengig av classesamarbeiderne for å få et friksjonsfritt samrøre med staten. Kamp mot classesamarbeidet er derfor effektiv kamp mot monopolkapitalen.

Hvem tjener på Folketrygden?

Hvert eneste år tar staten inn milliarder av kroner i avgifter til folketrygden. Enten de kalles »medlemsavgift», »arbeidsgiveravgift» eller »tilskudd fra stat og kommune» skriver de seg fra arbeidsfolks produktive innsats.

Hva skjer med disse trygdemilliardene? Blir midlene bare brukt til pensjoner for gamle, uforsørgete og uføre?

I 1967 løp de innbetalte premiene opp i 3,5 milliarder kroner, året etter lå de noe høyere. Men i 1967 og 1968 ble henholdsvis 572 og 680 millioner kroner av disse midlene overført til et eget fond for Folketrygden. Og disse midlene er det ikke meningen at de trygdede skal ha noen nytte av. De lånes nemlig ut til stat, kommune og private banker og konserner til lav rente.

Stortingsmelding nr. 82 for 1968/69 forteller med klare tall hvor fondspengene har tatt veien. For året 1968 bestod fondets aktiva av følgende:

Ca. 1 milliard var plassert i stats- eller statsbankobligasjoner, det meste til en rente på 4,5-5 %. Av 190 millioner kroner var det meste gitt som lavrentelån til monopolkapitalistiske foretak som Askim Gummivarefab-

rikk, Saugbruksforeningen, Radionette, Tita-nia, Biddjovagge gruver, Elektrokjemisk og A/S Sydvaranger. Noen millioner var over latt bank- og forsikrings sammenslutninger, som f. eks. et 5 % obligasjonslån til Forretningsbankenes Finansierings- og Eksportkreditinstitutt. Endel gikk også til storkommuner og kraftverk som monopolkapitalen har særlig interesse av å få utbygd. 106 millioner var bankinnskudd, noenlunde likt fordelt på spare- og forretningsbanker. Disse midlene kunne bankene uten klausuler sette i sirkulasjon, og samtidig innkassere netto-gevinsten.

Etterhvert som milliardene hopper seg opp i Folketrygdfondet vil det bli en viktigere og viktigere kredittkilde for monopolkapitalen og dens stat.

DISTRIKTSFONDSSTYRENE AV- VIKLER DISTRIKTENE.

Folketrygdfondet har opprettet egne »distriktsfondsstyrer». Fondet som disse disponerer, er fordelt etter folketallet i distriktet. Borgerregjeringa hevder at dette er effektiv »distriktsutbygging», dvs. at det bidrar til å skape arbeidsplasser i utkantstrøka.

Men allerede fordelingsnøkkelene viser at dette er en bløff. Det blir nødvendigvis de områdene som har minst industri og lavest befolkningstall som også får færrest midler til disposisjon. Og gjett hvem som får nytte godt av de midlene som disponeres av dist-

når jeg blir aleine med dem. Ungene lengter veldig etter at far skal komme heim på fredagskvelden.

Kirkemo forteller at det er endel arbeidere som reiser fram og tilbake til Oslo hver bidige dag. Bussen går klokka halv fem om morgenen, og er tilbake ved seks-tida om ettermiddagen. Om en kan greie å sove på bussen, kan det jo gå an. Men sjøl klarer han det ikke. Dessuten har han tre kilometer å gå til bussen, så det blir å stå tidlig opp.

Han forteller om rasjonaliseringa på skogen. Fortsatt er den hard. For å få arbeid må skogsarbeiderne gå sammen og låne penger til å kjøpe maskiner for opptil 150 000 kroner. Arbeidsretten har avgjort at slike arbeidslag skal reknas som »sjølstendige næringsdrivende». Dette innebærer at skogeierne slipper å betale sosiale utgifter. Arbeiderne får heller ikke sjuketrygd eller arbeidsløshets-trygd. Dessuten driver skogeierne og ansetter uorganiserte som de kan gi mindre lønn.

LO-PAMPENE MOT BYGNINGSARBEIDERNE

— Hvordan er det å jobbe i bygningsbransjen?

— Som skogen er også byggeplassen en farlig arbeidsplass. Verneforskriftene kunne

forts. side 10

riktsfondsstyret i et utkantområde? I 5. fondsdistrikt, som omfatter de tre nordligste fylkene, var midlene ved utgangen av 1968 plassert slik:

122,7 millioner i stats- og statsbankobligasjoner. 11,3 i de store forretningsbankenes obligasjonslån. »Investert» i Nord-Norge ble i alt 11 millioner kroner. Men disse pengene gikk selvsagt ikke til fiskere, småbrukere og andre som mangler kapital til å sikre sitt næringsgrunnlag. Disse pengene gikk til Elektrokjemisk, A/S Sydvaranger og Biddjovagge gruver. Noe tilfalt også Tromsø kommune og Troms fylkes kraftverksplan. Bankinnskudd i landsdelens sparebanker utgjorde 5,75 millioner, og innskudd i forretningsbanker, som er underordnet storbankene sørpå, var 4,75 millioner. Disse tallene viser tydelig hvem som nyter godt av denne »distriktsutbygginga». En god del tilfaller de storkonsernene som har investert i Nord-Norge, men det aller meste går via stats- og statsbankobligasjoner rett tilbake til statsadministrasjonen i Oslo! Distriktsavvikling ville være en mer dekkende betegnelse.

TRYGDEMIDLENE ER TATT FRA FOLKET!

I januar anslo sosialminister Aarvik at det ville »koste» 6-700 millioner kroner å senke pensjonsalderen til 67 år. Etter hans mening kunne dette tidligst skje i 1973. Men allerede i 1968 var overskuddet for folketrygden stort nok til å finansiere en slik senkning. Hvorfor kan ikke disse midlene anvendes? Igjen den samme historien: Staten og monopolkapitalen trenger denne lavrentekreditten. Og da må de trygdedes interesser vike. Men trygdemidlene er skapt av folket og tatt fra folket. Å gjenvinne råderetten over det som arbeidsfolk gir avkall på for å sikre kåra til eldre, etterlatte og uføre er derfor en viktig oppgave for den revolusjonære arbeiderbevegelsen.

LÆRLINGER NEKTES KONTRAKT

Klassekampen har snakket med en lærling som hadde opplæring i en av de større foto-forretningene i Oslo. Lønna var elendig, sjøl om hun blei satt rett inn i produksjonen etter ei uke. Opplæringa blei foretatt av andre lærlinger, mens loven sier at i prøvetida, som er 6 måneder, »skal lærlingen arbeide under en erfaren manns veiledning». Kontrakt nektet firmaet å sette opp sjøl for lærlinger som hadde jobbet i firmaet i flere år. Heller ikke etter at en mann fra Lærlingenemnda var der og noterte seg dette, blei det noen endring. Ungdommer som hadde begynt som lærlinger, men som ikke holdt ut forholda under den tyranniske sjefen og sa opp, fikk ikke godskrevet lærlingetida. De hadde nemlig ikke »papir» på arbeidet fra begynnelsen. Firmaet profitterte på dette p. g. a. at det var en voldsom »gjennomtrekk» av folk i firmaet.

I reglene for lærlinger i litografiske fag heter det i § 3: »Før læretiden begynner, opprettes skriftlig lærekontrakt med lærlingen.» Grunnen til at dette ikke var praksis i firmaet, var i følge sjefen »spesialavtale» med Lærlingenemnda. Slik kan egenrådige bedriftsherrer utnytte billig arbeidskraft — med Lærlingenemndas velsignelse!

Bygningsarbeider Oddvar Kirkemo

Nord-Odal: 3 av 4 jobber i Oslo

Kapitalkonsentrasjonen i Norge fører til at stadig flere bedrifter samles i noen få storbyer. I disse byene øker behovet for arbeidskraft stadig. Derfor bruker kapitaleierne staten til å fremme rasjonalisering i næringer som er bundet til lokale strøk, så som fiske-, jord- og skogbruk, slik at den »fristilte» arbeidskrafta kan brukes i industrisen-trene.

Men det er vanskelig i dag å få leilighet i storbyene til en pris som arbeidsfolk kan betale. Mange blir derfor boende utenbys, der de bodde før de mistet jobben i jord- eller skogbruket. Endel håper også en gang å kunne få jobb på heimstedet igjen. Dermed blir de boende milevis fra arbeidsplassen, og må reise i timer for å komme til jobben.

I Oslo jobber det totalt ca. 15 000 slike arbeidere. De blir gjerne kalt bortearbeidere eller pendlere. En stor del av dem er fra Solør eller Odal.

I 1968 hadde nesten 900 arbeidere fra Nord-Odal jobb i Oslo. Bare 350 hadde arbeid i heimbygda. I vintermånedene var opptil 140 arbeidsløse. Disse tallene viser at arbeiderne fra Nord-Odal lever under harde forhold. Klassekampen dro opp til bygda for å snakke med noen som kjente forholdene på kroppen.

Det var ingen vanskelig oppgave. Den første vi traff var Oddvar Kirkemo, og han ville gjerne ha en prat. Han hadde ikke hørt om avisa før, men fikk se gjennom et nummer og mente den så ok ut.

Kirkemo fortalte at han tidligere var skogsarbeider. Men da rasjonaliseringa i skogen satte inn for fullt for ca. 10 år siden, ble det umulig å få jobb i bygda. Han måtte til Oslo for å få arbeide. I dag er han snekker.

Vi spør om hvor mye han får være hjemme hos familien.

— Det blir bare lørdag og søndag, det. De andre dagene er det brakkeliv, og det er ikke særlig moro.

Kona skyter her inn:

— Klart det er trist å være aleine hele uka. Og her heime går det jo spesielt ut over ungene som sjelden får se far sin. Det er klart barneoppdragelsen blir vanskeligere å greie

GODSCENTRALEN SOPER INN MILLIONER - I NSB MISTER TUSENER JOBBEN

For kort tid siden fikk de ansatte ved NSB beskjed om at minst 1 400 stillinger vil bli «overflødige» i løpet av de første årene. Grunnen til dette er NSB-ledelsens «Samarbeidsavtale» med Rutebileierne og direktør Thagaard i Godscentralen A/S.

Blir avtalen godtatt av myndighetene vil all stykkgodstrafikk som NSB i dag har, bli overlatt i direktør Thagaards velvillige forretningshender. Samtidig vil det bli dannet et nytt aksjeselskap med de tre bedriftene som deltakere. Men i denne nyskapningen er det Godscentralens ledelse som vil ha den fulle og hele kontroll. Den skal inngå kontraktene, og etter en «lønnsomhets»-vurdering avgjøre om godset skal sendes med rutebil eller jernbane.

NSB's egne stykkgodsterminaler vil derfor bli lagt ned. Tusener av jernbanefolk skal sparkes fra sin arbeidsplass for å sikre ekspansjonen til et privat konsern.

Denne realiteten forsøker NSB-ledelsen nå for enhver pris å skjule. Økonomidirektøren, Nordén, snakker f. eks. om at det ikke vil bli noen oppsigelser eller omfattende førtidspensjonering. Ifølge ham vil alt bli løst gjennom en årlig «naturlig avgang».

Han vet selv at det er en bløff. For jernbanefolk har alt fått erfare at NSB i dag er en av de bedrifter der rasjonaliseringa blir hardest og mest kynisk gjennomført.

Jernbanekomiteens innstilling av 1967 rekner med en mannskapsreduksjon på hele 10 000 mann i løpet av 70-årene. De fleste av de 1 400 - 2 000 ansatte som i dag er direkte beskjeftiget med stykkgodstrafikken vil forsvinne i tillegg til dette. De ansatte ved NSB's biltransport vil også komme i en svært utsatt stilling.

At NSB-arbeiderne selv er klar over denne truselen viser de mange og skarpe reaksjonene som har kommet fra jernbanefolk landet over. Ingen lar seg lure av direktørenes prat om «teknisk rasjonalisering» og mer «effektive driftsformer». Kjernen i saken er nemlig at NSB-direksjonen ønsker å gi Moldrup Thagaard en statskontrakt på nye million-inntekter. Og det uten noe vederlag — for NSB. Men hvor mye har direktørene selv gjort seg fortjent til å få — under bordet?

»SAMARBEIDSAVTALEN»

I Samferdselsdepartementet ligger det for tida et forslag om «samarbeide mellom Norges Statsbaner, Norges Rutebileieres Forbunds medlemmer og Godscentralen A/S». Forslaget er utarbeidet av styret i de tre bedriftene, og går kort skissert ut på følgende.

— Det dannes en administrativ overbygning for NSB, Rutebileierne og Godscentralen A/S i form av et aksjeselskap der ingen av partene har aksjemajoriteten.

— NSB innskrenker sin del av virksomheten til jernbanetransport mellom bil/bane-terminalene.

— Rutebileierne skal ha fortrinnsrett til all veitransport som ikke foregår lokalt.

— Godscentralen får enerett på all markedsføring, terminal- og salgsarbeid, samt på lokaldistribusjonen langs knutepunktene. Godscentralen skal selv avgjøre om stykkgodset skal sendes med NSB eller Rutebileierne ut i fra «forretningsmessige» prinsipper. Godscentralen skal også ha fortrinnsrett til å overta de NSB-terminaler som vil bli nedlagt.

»RIMELIG FORTJENESTE»

Forslaget til avtale viser tydelig at det er på svært bestemte forretningsvilkår at Godscentralen har engasjert seg i dette troika-prosjektet. Både NSB og Rutebileierne mottar i dag store statstilskudd for å opprettholde «ulønnsomme» transporter. Dette skal fortsette, men nå vil også Godscentralen få del i denne subsidieringen. Ja, uansett hvordan det går med den nye «samarbeidsbedriften», så vil Godscentralens kår være sikret. I avtalen mellom partene er det nemlig uttrykkelig fastslått at «Godscentralen sikres godtgjørelse for sitt arbeid inklusive kapital-kostnader og en rimelig fortjeneste».

MONOPOLISERT GODSTRAFIKK

Dersom avtalen blir gjennomført, vil altså NSB innstille sin godstrafikk for å la Godscentralen disponere godsvogner og linjenett. I praksis vil dette bety at godstrafikken blir fullstendig monopolisert. De mindre selskapene som står utenom avtalen, vil nok så snart få vanskeligheter med å overleve konkurransen. «Samarbeidsselskapet», der Godscentralen A/S er den ledende kraft, skal nemlig ha «adgang til å føre en takstpolitikk som sikrer konkurranseevnen på konkurranse-

utsatte strekninger». NSB er i dag bundet av offentlig fastsatte takster. Etter det nye systemet skal prisene kunne dirigeres etter behov, f. eks. kunne settes ned for å konkurrere ut andre firmaer, for så å skyte i været når monopolstillingen er fullstendig sikret.

NSB har selvsagt alltid vært til nytte for kapitalen, og i realiteten subsidiert nærings-

forts. side 10

GODSCENTRALEN A/S

NSB's «samarbeidspartner», Godscentralen A/S, går hvert år med millionoverskudd. Den som tar gevinsten er eneeier og administrerende direktør Hans Chr. Moldrup Thagaard, Bestum, Oslo. Han hadde ifølge skattelikningen for 1967 en personlig inntekt på 250 900 kroner og en formue på 304 000. Året etter var formuen økt til over 1 million kroner, mens den skattbare inntekten var hele 324 000

kroner. Og likningsboka overdriver som kjent ikke!

Aksjekapitalen i Godscentralen A/S er på 491 000 kroner, dvs. 4910 aksjer pålydende kroner 100. Aksjene er ikke børsnotert, men verdien av dem ble i «Innenbys Aksjelisten» for inntektsåret 1968 (utgitt av Oslo ligningskontor) satt til 300! Alle aksjer eies av holdingsselskapet Thagaard Investment A/S, som igjen eies av direktør Thagaard og hans familie. I tillegg til hovedbedriften Godscentralen A/S er Thagaard eier av og administrere-

rende direktør for de tre datterselskapene Norske Godscentraler A/S, Skandinaviske Godscentraler A/S og Godscentralen A/S, Flygods. Det siste selskapet er helt nystiftet.

Aksjekapitalen i Norske Godscentraler A/S er bare 5000 kroner, fordelt på 10 aksjer, pålydende kroner 500. Men verdien er av likningsmyndighetene anslått til hele 30 000 pr. aksje! I Skandinaviske Godscentraler er forholdet omtrent det samme. Antallet aksjer er 10, pålydende er 1000. Men verdien av hver aksje er anslått til det tyve-dobbelte, dvs. til 20 000 kroner. Og alt kontrolleres av en mann, Bestum-millionæren Thagaard.

forts. side 10

PAMPENE PÅ PENGESSEKKEN

Ingen bør ha illusjoner om at denne «samarbeids»-svindelen vil møte noen særlig motbør når saken en gang i løpet av året skal debatteres i Stortinget. Godscentralens eneeier, Moldrup Thagaard, har nemlig sikret seg allierte i mange politiske leire. I godscentralens styre sitter f. eks. H. r. advokat Signe Marie Stray Ryssdal som formann. Hun er også enestyre i Thagaard Investment, var medlem av Sandbergkomiteen som utredet momsen, og er som skatteekspert utvilsomt av stor nytte for konsernets inntektside. Når samarbeidsavtalen skal behandles og avgjøres av myndighetene vil hun i tillegg komme til nytte som en politisk støttespiller for Thagaard. Fru Ryssdal hører nemlig ikke bare til Godscentralens, men også til Venstres ledende tillitsmenn, er varamann for partiet til Stortinget og sitter som styremedlem både i Dagbladet og Rikstrykdeverket. Også i NSB-ledelsen har Godscentralen A/S borgerlige politikere som sine trofaste talsmenn: Trafikkdirektøren, Kaare Kristiansen, som undertegnet den forrige spesialavtalen mellom NSB og

Godscentralen, er også nestformann i Kristelig Folkeparti og stortingsrepresentant. Og i NSB's Hovedstyre sitter en av Arbeiderbladets redaktører, Per Bratland. Han har alle-

rede skrevet noen spaltemetre med propaganda for det nye privat-statlige aksjeselskapet.

Alt dette viser at NSB-arbeiderne må «stole på egne krefter». De kan bare vinne fram gjennom en samlet og militant kamp for sine krav, en kamp som må rettes både mot staten, NSB-ledelsen og DNA's pampere.

Redaktør Per Bratland, Arbeiderbladet. Medlem av Hovedstyret i NSB.

Hr. advokat Signe Marie Stray Ryssdal, Venstre. Formann i Godscentralens styre.

Stortingsrepr. Kåre Kristiansen, Kr. F. Direktør i NSB.

KRAFTIG OPPSVING I DEN NORDISKE KOKSVERKARKAMP

STREIKEBEVEGELSENS BETYDNING

Streiken i Kiruna har avlivd en rekke myter borgerskapet har spredd, — bl. a. myten om »velferdsstaten», myten om klassekampens død osv. Kiruna har vist at det eksisterer klassemotsetninger — at arbeiderklassen må rette sine støt mot borgerskapet og dets stat i kampen mot forverrete kår.

Borgerskapet skjønte hvilken fare Kiruna betydde for dets forkludringsforsøk, og lanserte straks teorien om Kiruna som noe »nestående». En framstilte Kiruna som noe helt spesielt, og ikke som en av mange tusen gjennom-»rasjonaliserte» arbeidsplasser i Norden i dag. Sosialdemokratene har fulgt opp denne forkludringsoffensiven. Typisk er det at når Berge Furre i SF reiser ut til en norsk arbeidsplass (Odda), så gjør han det i håp om å finne »et norsk Kiruna», og driver en fullstendig skjematisk sammenlikning mellom Kiruna og Odda. Årsaken er at sosialdemokratene ikke tror arbeidsfolk normalt kan

være så militante som Kiruna-arbeiderne. De tror årsaken må ligge i helt spesielle betingelser, og prøver å finne disse for å dekke over at de sjøl sleper etter massene.

Den store streikebølgen vi har sett i den siste tida viser også en annen ting klart: De streikende retter i første rekke slagene mot rasjonalisering, tidsstudier og økt utbytting. Dette samsvarer fullstendig med den analysen marxist-leninistene gjennom lang tid har propagandert, og illustrerer på en slående måte Karl Marx' ord: »Så snart de riktige ideene som kjennetegner den framskredne klassen forstås av massene, forvandles disse ideer til en materiell kraft som forandrer samfunnet og som forandrer verden.»

Streikebevegelsen har vist at det nytter å streike. Arbeiderne har lært at en kan kjempe til seg høyere lønn gjennom streik, — sjøl om pampene erklærer streiken som »ulovlig». Den lærdommen vil sikkert bli brukt.

Streikebølgen har videre vist at enhver streik under borgerskapets diktatur (og især de »ulovlige») blir politiske streiker, fordi streiken uvegerlig blir angrepet av borgerskapets klasseorganisasjoner og dets statsmakt. (Dette ser vi f. eks. i SAF's harde tiltak overfor »ulovlige» streiker etter Volvo-streiken.) Borgerskapets organisasjoner og dets stat er sterkt sentraliserte, og er i stand til å rette harde slag mot arbeiderne.

For å motstå den motoffensiven borgerskapet setter i verk under en streik, må derfor arbeiderklassen være like fast og like enhetlig organisert. Arbeiderklassen har behov for lig organisert. Arbeiderklassen har behov for en ledelse, en generalstab som kan samordne for arbeidskjøperne, og den politiske overfor borgerskapet og dets statsmakt.

En slik generalstab, en stab som behersker alle former for kamp, og som kan lede arbeider-

derklassen fram til endelig seier over monopolkapitalen, er det marxist-leninistiske partiet. Uten et slikt parti, uten et parti av kommunistisk type som er væpnet med marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, vil streikene aldri bli annet enn spredte streiker, og monopolkapitalen vil fortsette utbyttinga, rasjonaliseringa, tidsstudiene osv.

Streiken alene er alltid bare en kamp om graden av utbyttinga, aldri om utbyttingas fortsatte eksistens. Vi kan begrense arbeidskjøpernes profitt gjennom høyere lønninger, vi kan vise tilbake enkelte rasjonaliserings tiltak osv. Men vi kan aldri ta fra kapitalistene deres makt til å tilrane seg profitt fra arbeidernes arbeid. Det kan bare den sosialistiske revolusjonen gjøre.

Og den sosialistiske revolusjonen vil komme — før eller seinere. Sjøl om kapitalistene sitter urokket gjennom denne krisa og denne streikebølgen, og kanskje også de neste, så greier kapitalistene aldri å fjerne de årsakene som skaper kriser og streikebølger. Før eller seinere — når arbeiderklassen har bygd seg det våpnet som skal til for å erobre makta, det kommunistiske partiet, — vil kapitalistenes herredømme måtte falle. Jo mer kapitalistene sliter for å »løse» sine vansker, jo mer skjerper de årsakene til vanskene, — de må drive med mer rasjonalisering, mer tidsstudier osv. . . . Og dette skaper motstanden som før eller seinere vil føre til at det arbeidende folket — med arbeiderklassen i spissen — kaster det kapitalistiske åket av seg og oppretter sin egen stat, proletariats diktatur, der utbyttinga er opphevd.

ARBEIDERFIEN

Men seieren for koksverkarbeiderne er midlertidig og begrenset. For også etter avtalen er koksverkarbeiderens lønn lav — og arbeidsforholda dårlige. De vil etter alt å dømme også bli verre i tida som kommer. For vel en måned før den aktuelle konflikten, inngikk styret i Koksverksklubben, som er ledet av den notoriske sosialdemokraten Åge Pedersen, en arbeiderfiendtlig avtale med bedriftsledelsen. Vi bringer her protokollen fra møtet, som hittil har blitt holdt hemmelig, i sin helhet:

I protokoll av 24/6-68 er partene enige om i tariffperioden å søke å komme frem til en eller annen form for bonusavtale bygget på økt produksjon/produktivitet.

I protokoll av 23. november har bedriften gått med på utbetaling av et midlertidig bonusavsnitt.

På samme bakgrunn og de faktisk foretatte rasjonaliseringstiltak (eksempelvis inn- dragning av skiftreparatører) går bedriften med på i desember 1969 å utbetale et engangsbeløp, kr. 250 — til hver arbeider. Dette har ingen tariffmessige eller andre konsekvenser og partene er enige om at forutsetningen er at arbeiderne fortsatt går inn for en bedring av effektiviseringen i arbeidet og stiller seg positivt til rasjonaliseringstiltak/bemanningsstilpasning, eventuelt bemanningsreduk-

tivt og gitt gode resultater på arbeidsplasser der grunnlaget for en langvarig storstreik har manglet, eller der en slik kampform av andre grunner har vært det mest gunstige.

STORSTREIKER I DANMARK

De samme kortvarige streike-aksjonene har blitt fulgt opp av de danske arbeiderne i kampen mot skatteutplyndring og dårlige lønnsvilkår. Streikene der har særlig vært rettet mot monopolkapitalens og regjeringas økonomiske politikk. Den 2. februar gikk f. eks. 40 000 arbeidere sammen om streik på dette grunnlaget. Den samlet særlig støtte ved skipsverftene og de store bryggeriene, og blant de danske sjøfolkene. De siste ble ved en rekke tilfeller utsatt for streikebryteri organisert av rederkapitalen. Da streikende matroser forsøkte å hindre rutebåten til Oslo å seile, ble også politiet satt inn for å slå ned sjøfolkenes kamp.

Denne streikebølgen er på langt nær slutt. Alt tyder på at arbeiderklassens streikekamp vil bli intensivert både i Sverige og Danmark i månedene som kommer.

STREIK PÅ JØTUL

Den 26. januar gikk 250 fagarbeidere ved pussehuset og støperiet ved Jøtul A/S i Oslo til streik mot ledelsens forsøk på å splitte og herske blant arbeiderne gjennom lønnspolitikken.

En Jøtul-arbeider som *Klassekampen* snakket med fortalte at misnøyen med lønningene gjennom lang tid har vært stor. Støperiarbeiderne får under 13 kr. i timen og de lavtlønnete ca. 11 kr. I tillegg til dette er det mye larm på bedriften, det er også mye skitt der, noe som fører til kraftig gjennomtrekk av folk. I tillegg har klassesamarbeidspolitikken til toppfolka i LO ført til lav aktivitet blant arbeiderne når det gjelder å fremme krav om bedre lønns- og arbeidsforhold.

Men da ledelsen for ei tid tilbake satte opp lønningene til noen av fagarbeiderne, og det attpåtil så ut til å være tilfældigheter som avgjorde hvem som fikk mer i lønn, kom diskusjonen i gang for alvor. Saka ble tatt opp i klubben, men etter en måned uten resultater gikk de 250 arbeiderne til 1 times sit-down streik. Klubbstyret forsøkte å forhindre streiken, men stemninga blant arbeiderne var nå så militant at forsøka på å sabotere kampen ble feid til side.

Inspirasjonskilden til streiken på Jøtul var Kiruna-streiken, sa arbeideren vi snakket med, og han mente at arbeiderne nå sto sterkere og mer samla bak krava sine enn på lenge. Ledelsen har da også blitt tvunget til å gi alle fagarbeiderne tillegg i lønna. De som ikke hadde fått lønnstillegg før streiken, vil få det etterbetalt for en måned.

Samtidig har streiken ført til at det er blitt innledet forhandlinger om lønnsøkning for de lavtlønte vaktene og rengjøringsarbeiderne — og om et generelt lønnstillegg for alle arbeiderne ved bedriften.

— Denne streiken viser at det nytter å streike for å få gjennom krava våre. Og med den solidariteten og kampviljen som er blant arbeiderne på Jøtul nå, har vi håp om gode resultater i de lønnsforhandlingene som er i gang nå — sier Jøtularbeideren til *Klassekampen*.

MEKTIG STREIKEBØLGE I SVERIGE OG DANMARK

Streiken i Norrbotten er slutt, tilbake står forhandlingene om lønns- og arbeidsforhold. Men allerede nå er det klart at gruvearbeidernes streikeaksjon har blitt en stor seier, ikke bare for dem selv, men for arbeiderklassen i hele Norden. For i Kiruna-streikens kjølvann har det fulgt et oppsving i klassekampen som er mektigere enn på mange ti-år.

Men hvilket omfang og hvilken karakter har disse streikene?

VOLVO-ARBEIDERNE FIKK 12,8 %!

Et av de viktigste oppgjørene mellom monopolkapitalens menn og de svenske arbeiderne fant sted ved Volvo's fabrikker i Göteborg. Etter en samlet og rask streik ble bedriftsledelsen tvunget fullstendig på knærne. Resultatet ble en lønnsøkning på over 12 % for arbeiderne. Volvo-ledelsens beslutning kom ut i fra ønsket om å holde produksjonen i gang for enhver pris, følgelig måtte en storstreik forhindres. Men det som i øyeblikket lønner seg for storborgerne i ett konsern, faller ikke alltid sammen med de langsiktige interessene til klassen av storborgere. Og det viste seg derfor snart at monopolkapitalens representanter i den svenske arbeidsgiverforeningen (SAF) betraktet Volvoledelsens innrømmelser overfor arbeiderne som et klasseforræderi. Øyeblikkelig ble parolen om hardere tiltak mot »ulovlige» streiker sendt ut. De som ikke satte hardt mot hardt og aktivt bekjempet streikebevegelsen ville bli utsatt for strenge represalier fra SAF's side.

KORTVARIG STREIKEKAMP

Men monopolkapitalens trusler har ikke kunnet stoppe streikebølgen. Bare i løpet av

de siste dagene av januar deltok ti-tusener av svenske arbeidere i forskjellige former for streikekamp. I de fleste tilfellene dreide det seg her om forholdsvis kortvarige, »ulovlige» arbeidsnedleggelse med krav om øyeblikkelig lønnsøkning. Dette gjelder f. eks. streikeaksjonene både ved Volvo, Saab, Scania Vabis, Electrolux og Goodyear. Noen steder ble streiken *gjentatt* dersom en ikke nådde fram med kravene i første omgang.

Grunnlaget for disse spontane streikeaksjonene har utvilsomt blitt lagt gjennom Kiruna-arbeidernes store og langvarige kamp. Men den kortvarige streikeaksjonen forutsetter bare en midlertidig aksjonsenhet og ikke en langvarig front. Derfor har denne streiketypen kunnet bli gjennomført effek-

Streikende danske sjømenn blokkerer landgangen for skipsoffiserer.

OSKE ARBEIDERKLASSENS KAMP!

Arbeiderne fikk 1krone mer

måtte for enhver pris hindres. Koksverkets ledelse tok karakteristisk nok straks kontakt med sine klassefrender i LO-sekretariatet, og resultatet ble ekspressutsendning av formannen i Kjemisk, Leif Andresen.

DTLIG AVTALE

sjoner og ellers medvirker til å oppnå et bedre produksjonsresultat.

Mo i Rana, desember 1969, for Koksverksklubben: form. Åge Pedersen. for bedriften: E. Flaatin, R. Frisvold.

Altså: Arbeiderne fikk til jul et rasjonaliseringsgratiale på 250 kroner. Men forutsetningen for dette var en avtale om at arbeiderne ved bedriften lojalt skal underordne seg nye rasjonaliseringstiltak, dvs. godta plassoppsigelser, overflytting av folk fra et arbeidssted til et annet osv. Ja, klubbstyret har til og med underskrevet på at Koksverkarbeiderne fortsatt skal effektivisere arbeidet, dvs. øke arbeidstempoet, slik at produksjonen stiger!

Den spontane aksjonen som førte fram til lønnstillegg kom utvilsomt som en strek i regningen for mennene bak denne reaksjonære klassesamarbeidsavtalen. Men desto ivrigere er de vel også for å vinne det tapte tilbake.

Koksverkarbeiderne har all grunn til å være på vakt i kampen for sine interesser i tida som kommer.

25 % ET RIMELIG KRAV

På klubbmøte den 29.1.70 vedtok sjokoladearbeiderne på A/S Freia en uttalelse i forbindelse med tariffoppgjøret til våren der det heter:

— Med det dårlige tariffoppgjøret for to år siden i friskt minne vil vi på det sterkeste advare LO-ledelsen mot nok en gang å godta et oppgjør som forverrer arbeidsfolks kår.

I forrige tariffperiode var prisstigninga og produktivitetsøkninga tilsammen 18 % mens den gjennomsnittlige lønnsøkninga tilsammen bare var 4,3 %, det vil si at arbeidsfolk ved tariffoppgjøret i 1968 regelrett ble snytt for 13,7 % lønnsøkning. Når vi tar dette i betraktning mener vi at 25 % lønnsøkning er et rimelig krav ved tariffoppgjøret i år.

SIT DOWN PÅ SAUGBRUG

Natt til 30. januar ble Saugbrugsforening- en i Halden rammet av en spontan streikeaksjon som pågikk i vel to timer. Det var nattskiftet ved papirfabrikk I — der det lages finpapir — som la ned arbeidet og stoppet produksjonen.

Streiken — som omfattet om lag 60 mann — pågikk til det pr. telefon var gitt løfte om at nye lønnsforhandlinger skulle innledes samme dag.

Det var nemlig lønningsspørsmålet som lå til grunn for sit down-aksjonen. I lengre tid har det vært ført lokale forhandlinger for de ansatte ved papirfabrikk I.

Etter at det torsdag 29. januar var holdt et forhandlingsmøte som ga null og niks resultat, vedtok arbeiderne ved papirfabrikk I's nattskift å gå til aksjon for å understreke kravet om en snarlig løsning.

De lønnskrav arbeiderne har fremmet tar sikte på å bringe lønnsnivået ved papirfabrikk I opp på samme nivå som papirfabrikk II — der Saugbrugsforeningens nyeste papirmaskiner er i bruk. Arbeiderne ved papirfabrikk II fikk i fjor et stort lønnstillegg etter en nesten døgnlang sit down.

Gjennom det lokale lønnsoppgjøret ble arbeiderne ved papirfabrikk I litt etter litt liggende etter i lønn. Hvilke utslag i lønnen streiken ved papirfabrikk I kan komme til å gi, er uklart. Men det er lite trolig at arbeiderne her vil akseptere at de ikke får et lønnstillegg som ligger opp til det deres arbeidskamerater ved papirfabrikk II fikk i fjor.

Bedriftsledelsen ved Saugbrugsforeningen

Bakgrunnen for arbeidernes aksjon var misnøye med elendige lønninger og helse-skadelige arbeidsforhold. Og misnøyen var ikke ny, Koksverkarbeiderne har i årevis måttet ta til takke med et lønnsnivå under det vanlige i industrien. De har måttet akseptere en jobb uten noe skikkelig arbeidstilsyn og uten regelmessige helseundersøkelser.

Initiativet til aksjonen ble tatt av Koksverkarbeiderne på et møte søndag 25. januar. Møtet ble arrangert utenfor reglementet, dvs. klubbstyret ved bedriften sto ikke som arrangør. I en resolusjon fra møtet het det at årsaken var at »klubbstyret blir avvist av bedriftsledelsen».

Forhandlingene kom i gang et par dager etter. Forbundsformannen hadde da oppnådd å overta ledelsen som arbeidernes representant. Lønnskravet som var blitt satt fram var 3 kroner mer i timen. Et tilbud fra bedriftsledelsen om kr. 0,95 ble raskt forkastet av Koksverkarbeiderne. For å hindre streik tok Leif Andresen kontakt med Tor Aspen-gren, som ble enig med Koksverkets styreformann, jernverksdirektør Blidensol, om å heve tilbudet med 5 øre. Et nytt møte av arbeiderne aksepterte dette forslaget.

Selv om det opprinnelige kravet altså på langt nær ble innfridd, var resultatet en seier for arbeiderne.

Gjennom å holde streikevarslet fram for bedriftsledelsen oppnådde de en reell forbedring av leveforholda. Og de viste andre arbeidsfolk at det nytter å ta opp kampen.

Videre vil vi kreve frie forbundsvis oppgjør. Ved forrige oppgjør ble vårt forbund, NNN, som en følge av at flere forbund ble kobla sammen, påtvunget et oppgjør som 85 % av NNN's medlemmer hadde forkasta ved uravstemming. Dette må ikke gjenta seg i år!

Ved tidligere oppgjør har det vist seg at det lønnstillegget arbeidsfolk har tilkjempa seg under tariffoppgjøret, ganske snart har blitt spist opp av prisstigning. For å forhindre dette krever vi denne gang helautomatisk indeksregulering. Dersom LO-ledelsen heller ikke denne gang vil kjempe for arbeidsfolks krav, vil vi bli nødt til å ta andre og sterkere virkemidler i bruk for å få våre rettferdige krav gjennom!

var ytterst lite glad over det resultatet arbeiderne framtvang i fjor. Så lite begeistret var de, at lønnsforhøyelsens størrelse aldri ble offentlig kjent.

Mellom de ulike papirindustriene er det nemlig en stilltiende avtale at Saugbrug skal ligge lønsmessig lavt. Dette for at man ved de øvrige bedrifter — Union, Borregaard m. fl. — skal kunne vise til Saugbrugsforeningen når deres arbeidere krever lønnsøkning: »Men dere tjener jo allerede bedre enn de i Halden».

Derfor ble streiken ved papirfabrikk I først kjent lenge etter at den var avblåst — til tross for at Papirindustriarbeiderforbundet og trolig også LO ble varslet straks.

Kanskje fryktet så vel administrerende direktør Øyvind Nossen som hans meningsfrende Tor Aspengren en storstreik i Halden?

STREIK PÅ KALNES MEK

Sveiserne ved Kalnes Mekaniske Verksted gikk til streik lørdag 31. januar. De la ned arbeidet i 3 1/2 time i protest mot akkordsettinga ved bedriften. Misnøyen med akkorden blusset opp for fullt etter at en arbeider måtte gå på dagtid fordi han nektet å akseptere akkorden som var satt opp.

Sveisegruppas styre tok ikke del i streikeaksjonen og gjorde merksam på at aksjonen var ulovlig. Bedriftsledelsen kunngjorde at saka ville bli rapportert til Norsk Arbeidsgiverforening.

Nok et eksempel på at misnøyen med arbeidsforholda og lønnsforholda ved norske bedrifter er stigende.

Ringnes-arbeiderne krever 25%

Bedriftsklubben ved Ringnes bryggeri i Oslo har på årsmøtet vedtatt en uttalelse hvor det blant annet heter:

»Norsk Fagbevegelse har i de senere åra hatt en merkbar tilbakegang både når det gjelder medlemstall og den faglige aktiviteten blant de enkelte medlemmene på grunnplanet. Også når det gjelder kampviljen til LO's øverste ledelse, har vi merket tilbakegang.

Fagbevegelsens medlemmer er blitt satt opp mot hverandre fordi arbeiderne ved hver tarifforhandling har fått tildelt en bestemt pott til fordeling av arbeidsgiverne, som arbeiderne må slåss om innbyrdes, i stedet for at fagbevegelsen samlet skulle gå inn for sine krav på egne vilkår.»

»LO-ledelsen har gradvis redusert medlemmenes medbestemmelsesrett når det gjelder viktige, faglige avgjørelser. I dag gis klubbene og enkeltmedlemmene, for det meste, direktiver fra ledelsen, i stedet for at bedriftsklub-

bene, som før, fikk være med på å ta viktige avgjørelser innenfor LO.»

I forbindelse med tariffoppgjøret 1970 stiller bedriftsklubben ved Ringnes blant annet krav om

- frie forbundsvis oppgjør uten sammenkopling over tarifforslag eller lønnsnemnd.
- en økning av minstelønnssatsen på minst 25 %.
- helautomatisk indeksregulering med maksimum 3 % svingningstall.
- 40 timers vanlig arbeidsuke og 35 timers uke for skiftarbeidere.
- innskrenkning i arbeidskjøpernes adgang til å pålegge overtidsarbeid.
- at absolutt alt overtidsarbeid må betales med et tillegg på 100 %.
- at streikeretten må utvides.

Uttalelsen slutter med en appell til alle landets fagorganiserte om å støtte opp om disse kravene.

Støtten til Kiruna-arbeiderne

Kiruna-streiken har vist arbeidsfolks evne til å solidarisere seg med sine klassefeller. Over hele Norden har det reist seg en mektig solidaritetsbevegelse for de streikende gruvearbeiderne i Nord-Sverige. Støtteuttalelser og pengebidrag uttrykker støtte til LKAB-arbeidernes kamp mot den felles fienden.

I Sverige stilte Kommunistiska Förbundet marxist-leninisterna seg straks i spissen for en landsomfattende innsamlingskampanje. Løpesedler med oppfordring om støtte til de streikende gruvearbeiderne er spredd på gatene og arbeidsplassene. I alle større byer der KFML har grupper, er det blitt samlet inn store summer til streikekomiteen. Lokallaga har laget løpesedler og spredd dem blant industriarbeiderne med oppfordring om støtteklæringer og pengebidrag. I Göteborg

arrangerte KFML-avdelingen en solidaritetsdemonstrasjon for de streikende gruvearbeiderne i desember. Den 3. januar demonstrerte streikende havnearbeidere i Göteborg til støtte for gruvearbeiderne. Kommunistiska Förbundet marxist-leninisterna har vunnet stor anerkjennelse blant arbeidsfolk for den ledende rollen Forbundet har spilt i solidaritetsarbeidet for de streikende. Dette har også styrket KFMLs arbeid med å bygge et ekte kommunistisk arbeiderparti.

Blant norske arbeidsfolk kan holdninga til streiken karakteriseres som militant solidaritet. Fra alle lag av det arbeidende folket har det strømmet inn solidaritetserklæringer og pengestøtte til streikekomiteen i Nord-Sverige. Faglige tillitsmenn, Rød Frontstyret i Det norske Studentersamfund og Faglig Studentfront i Oslo tok initiativet til Kiruna-aksjonen. Den har spredd nærmere 200.000 løpesedler og plakater med oppfordring om støtte til de streikende, og arrangert bøsseinnsamlinger rundt om i landet. Bare i Oslo kom det inn 30.000 kr. ved innsamlinger på gater og ved bedrifter. På et møte som Kiruna-aksjonen arrangerte i Universitetets aula ble det samlet inn 9000 kroner blant de 1350 tilstedeværende.

De største bidragene til gruvearbeiderne er rimelig nok kommet fra bedriftsklubber og fagforeninger. Men det er oppmuntrende å merke seg støtten fra studenter og skoleelever. Det kan nevnes at Det norske Studentersamfund har bevilget 10.000 kr., Studenter-samfundet i Bergen 3000 kr., Faglig Studentfront i Bergen 2000 kr.

De nord-svenske gruvearbeiderne har lært oss at det nytter å streike. De kraftige solidaritetsaksjonene har lært oss at streikende arbeidere kan regne med støtte fra sine klassefeller i kampen mot den økte utbyttinga og pampenes klassesamarbeid.

Plakaten KFML i Sverige brukte under Kiruna-aksjonen

Odda-arbeiderne avviser klassesamarbeid

Samme dag som årsmøtet i Sauda var det felles fagforeningsmøte om lønnsoppgjøret i Odda arrangert av avdelingene 61, 44 og 5 av Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund. Møtet samla omkring 250 arbeidere fra Odda, og dessuten var innbudte tillitsmenn fra Sauda og Ålvik arbeiderforeninger tilstede.

På forhånd var LO-pampene i forbundsstyret redde for møtet. De prøvde først å forhindre det. Da det ikke gikk fikk de pressa de lokale fagforeningspampene til å gjøre om møtet til et lukket møte slik at andre fagorganiserte i Odda ikke fikk være tilstede. TV, som også var i Odda, skulle tatt opptak fra møtet, men de blei sendt tilbake til Oslo før arbeiderne fikk ta standpunkt til om møtet skulle være åpent.

Forbundspampene, med støtte av sosialdemokratiske lokalpamper, prøvde så å gjøre om møtet til et reint »informasjonsmøte». Det var klart at arbeiderne skulle knebles fra å vedta uttalelser. Men da arbeiderne blei forelagt dette var de så rasende at forbundspampene mista støtten fra foreningsformennene.

Sverre Enger, sekretær i Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund, og Kjell Hovden, klubbformann ved Norgas, Oslo, innleda. Hovden understrekte at arbeidsfolk måtte ta konsekvent avstand fra LO-ledelsens klassesamarbeidspolitik. Det var nesten helt stille etter Engers innlegg, men etter Hovdens innledning svarte Odda-arbeiderne med kraftig applaus.

Ethvert forsøk fra Enger på å forsvare LO-ledelsens klassesamarbeidspolitik blei slått

til jorda av argumentene fra de militante arbeiderne. Og da Enger & Co forsøkte å bygge opp en hets mot marxist-leninistene, blei de bare ledd ut av forsamlinga.

På møtet blei det enstemmig vedtatt en resolusjon hvor Odda-arbeiderne tar kraftig

KREV FORBUNDSVISE OPPGJØR!

I resolusjonen fra Odda-arbeiderne heter det bl. a.: »Vi tar på det skarpeste avstand fra den oppgjørsformen som LO har lagt opp til ved årets tariffoppgjør med et såkalt delvis samordnet oppgjør.» Det heter videre: »På denne bakgrunn krever vi at LO sammenkaller til et nytt representantskapsmøte og imøtekommer våre krav om frie forbundsvis oppgjør.» Og til slutt: »Møtet appellerer til alle landets fagorganiserte å ta tariffsitua-

avstand fra samordna oppgjør, og hvor de oppfordrer arbeiderne landet over til å reise kampen for frie forbundsvis oppgjør basert på egne krav. Det blei klart sagt fra at Odda-arbeiderne ikke har til hensikt å bøye seg for LO-ledelsens kapitulasjonslinje overfor NAF.

sjonen opp til alvorlig og noktern vurdering. Dette tariffoppgjøret må avgjøres av arbeidsfolk, av dem som står ved maskinene, av dem som produserer — av oss. Passivitet og resignasjon vil uunngåelig føre til nederlag. Aktivitet og besluttsomhet fra vår side kan derimot bli avgjørende i motsatt retning. Vi må derfor ruste oss for denne oppgaven.

Møtet oppfordrer også alle landets fagorganiserte å støtte Kiruna-arbeiderne.»

„Harde arbeidstilhøve i Ålvik” - (Sjølvcritikk)

Artikkelen »Harde arbeidstilhøve i Ålvik» i nr. 10-11/69 av Klassekampen inneholdt nokre ufullstendige og dermed misvisende opplysninger. Vi vil seia oss svært lei for dette.

Lesarar på staden har gjort oss merksame på mistaka, som kjem av at medarbeideren ikkje arbeider på staden sjølv, og såleis har kome til å mistyda sakstilhøva på einkilde punkt.

Artikkelen påviste med grunnlag i vitenskaplege granskningar korleis den fæle lunge-sjukdomen silikose råkar arbeidarane i Ålvik som i all industri som produserer ferrosilium. Det er eit faktum at så å seia alle arbei-

darar i ei slik industri blir utsette for denne sjukdomen, som er uhyggjeleg snikande og i det siste stadiet fører til at arbeidarar døyr. Som illustrasjon av dette stod det i artikkelen at berre to-tre mann ved heile verksemda er blitt så gamle at dei har gått av med pensjon. Dette talet er ukorrekt. Det er ved ferrosiliumpakkeriet det berre er to-tre mann som har nått pensjonsalderen. Likevel er ikkje talet her det avgjerande. Hovudsaka er sjukdomen, og plagene og lidingane som alle arbeidarane er utsette for.

Når det vart hevda at ein arbeidar var blitt sparka av politiske grunnar, så er dette ikkje heilt korrekt. Derimot vart han utsett for

STRASBOURGERTESENE OM STREIKEKAMPEN

(Forts. fra baksida.)

tilrive seg den fullstendige ledelsen av streiken.

2) Streikeledelsen må lede kampen, føre mulige forhandlinger, undertegne den eventuelle overenskomsten, hvorunder det allerede på forhånd må meddeles at alle avtaler som det reformistiske byråkratiet slutter bak ryggen på de kjempende arbeiderne ikke er forpliktende for arbeiderne.

3) Streikeledelsen må oppmerksomt følge det faglige byråkatiets virksomhet, i tilfelle av forhandlinger og manøvrer bak kulissene må den få i stand demonstrasjoner foran forbundskontoret, innkalle møter av organiserte og uorganiserte, forlange at det reaksjonære faglige byråkratiet blir avsatt, samle inn penger som skal komme de streikende til hjelp, og systematisk undergrave tilliten til det reformistiske, henholdsvis kristelige fagforeningsapparatet, særlig blant de sosialdemokratiske og kristelige arbeiderne.

4) Streikeledelsen må bli et mektig våpen i den faglige opposisjonens hender til å fjerne alle kapitalens agenter og arbeidskjøpernes forbundsfeller fra forbundene.

5) Streikeledelsen må trekke bedriftsrådene til deltakelse i kampen. Men hvis disse følger det faglige byråkratiet, må det føres en like forbitret kamp mot dem som mot fagforeningsbyråkratiet.

6) Streikeledelsen har til hovedoppgave ikke bare å konsentrere massenes oppmerksomhet på de parolene som blir stilt opp under vår kamp, men også — *hvilket er særlig viktig* — å fullstendiggjøre og utvide de opprinnelige parolene og også sende ut nye paroler, alt etter den situasjonen som oppstår og under hensynstaken til de forandrete forholdene, uten noensinne å la initiativet gli ut av hendene på seg.

7) En streikeledelse kan og skal ikke stille seg på standpunktet »alt eller intet». Streikeledelsen må i kampens forløp vurdere krefteforholdene riktig og forstå å manøvrere (naturligvis ikke i den forstand at de lager intrigemakeri med spissene). Manglende elastisitet ville stride mot de samlede erfaringene fra den revolusjonære klassekampen.

8) For en riktig ledelse av en streik eller lockout er det nødvendig at lockoututvalgene eller streikeledelsene forener alle de arbeidere som rammes av konflikten. I tilfelle større

lockouter eller streiker, som omfatter en hel rekke bedrifter innenfor et større distrikt eller en hel industrigrein, må det skapes en sentral streikeledelse gjennom representanter fra de lokale streikeledelsene.

9) En slik demokratisk valgt streikeledelse, respektive lockoutledelse, må for å gjennomføre kampen med hell innføre den strengeste indre disiplin.

10) Blir det valgt kampløp mot lockout, streikeledelser eller andre kamporganer til en forestående kamp, må man søke å oppnå at det blir vedtatt en spesiell beslutning om rett til å trekke tilbake slike medlemmer av disse organer som ikke etterkommer de oppgaver de er pålagt i retning av en energisk gjennomføring av kampen, og som således handler mot sine velgeres vilje.

Kampløpsene mot lockouten, streikeledelser og andre kamporganer må ikke bare sørge for en regelmessig registrering av alle arbeidere som rammes av konflikten, men må også sørge for at kontrollstedene arbeider regelmessig, slik at forbindelsene blir befestet og det størst mulig antall arbeidere trekkes aktivt med i kampen.

12) Streikeledelsen må opprettholde en intim forbindelse mellom de streikende arbeidere og de arbeidsløse massene, for å forebygge muligheten av at de arbeidsløse blir brukt til å slå den økonomiske kampen ned.

III. VÅR TAKTIK I DE DEMOKRATISK VALGTE STREIKELEDELSER

Hvis det viser seg tegn til vakling innenfor streikeledelsen skal Røde Faglige Internasjonale-tilhengerne forlange at spørsmålet om kampens fortsettelse blir forelagt masseforsamlinger av arbeidere til avgjørelse. Blir dette kravet avslått, må man blant massene reise krav om valg på ny streikeledelse og valg på mer besluttsomme og utholdende ledere. Trer det revolusjonære mindretall ut av en streikeledelse som er kommet under reformistenes innflytelse, appellerer mindretallet til massene og organiserer valg på ny streikeledelse for å føre kampen videre. I ytterste fall kan og må den revolusjonære fløyen tre ut av streikeledelsen, nemlig hvis flertallet ligger under for reformistenes innflytelse og arbeider for en avblåsing av streiken, mens massene i overveiende grad er rede til å føre kampen videre.

VIII. VILLE ELLER UOFFISIELLE STREIKER

Den internasjonale reformismens politikk som tar sikte på en »fredelig» bileggelse av alle økonomiske kamper gjennom tvungen voldgift, systematisk sabotasje og bekjempelse av arbeidernes krav gjennom det reformistiske fagforeningsapparatet stiller foran de brede arbeidermassene **problemet om kampen** for de aller mest elementære kravene, uten hensyn til, eller mot det reformistiske fagforeningsbyråkatiets vilje. De såkalte ville eller uoffisielle streikene, dvs. slike streiker som blir proklamert av arbeiderne uten vedkommende forbunds godkjenning, eller mot de offisielle sentralorganers vilje, streiker som nå og da bryter seg vei gjennom fagforeningsstatuttene, danner nå den eneste veien for å ta kampen opp mot den stigende utbyttinga og det voksende trykket fra arbeidskjøpernes side. Streiker uten forbundets godkjenning og mot deres vilje blir stadig hyppigere. De er alt blitt et massefenomen, og vil i framtida bli det i ennå høyere grad. Derav oppstår den oppgave å anerkjenne de såkalte ville eller uoffisielle streikene mens fagforeningsbyråkratiet styrer kursen mot å gi avkall på streikekampene.

IX. METODENE FOR Å GI STREIKEN POLITISK INNHOLD

I forbindelse med kapitalens konsentrasjon og borgerskapets og reformistenes tendens til å erstatte streikekampen med voldtiftsystemet, får enhver streik politisk karakter. Men dette betyr ennå ikke at alle arbeidere forstår den politiske dvs. den klassemessige betydning av de økonomiske kampene som utfolder seg. Under disse omstendighetene er det R.F.I.-tilhengerens oppgave å bibringe massene politisk forståelse på grunnlag av erfaringene fra de daglige kampene. Dvs. det er nødvendig — med utgangspunkt i de krav som stilles opp, og uten noensinne å tape dem av sikte — ved hver gitt etappe av kampen å sende ut paroler som hever kampen til et høyere trinn. Å utvikle streiker til politiske streiker betyr ikke at man skal tale om politikk i sin brede alminnelighet, men det betyr å bringe de umiddelbare kravene i sammenheng med krav av allmenn natur. Således utsettes de fleste streiker for represalier, de bringer en i forbindelse med myndighetenes

PROGRESSIVT KLUBB-STYRE VALGT I SAUDA

Streiken i Kiruna har ført til en kraftig styrking av kampstemninga på Saudas viktigste bedrift, Electric Furnace Products Company (EFP).

Det har lenge vært sterk motstand mot den klassesamarbeidspolitikken som det tidligere styret i Sauda Kjemiske Fabrikkarbeiderforening førte.

Den 23. januar var det årsmøte i foreninga, der det blei tatt et grundig oppgjør med det gamle styret. Et nytt styre blei valgt med overveldende flertall. Det nye styret vil konsekvent føre an i kampen mot forverring av arbeidsforholda, mot rasjonaliseringa og for skikkelige lønnsforhold for arbeiderne. Dette valget var et viktig skritt framover for de klassebevisste arbeiderne i Sauda.

politisk forfølgning av sosialdemokratiske pamper.

Tidsstudierapporten det var skrive om, er ikkje blitt avvist av arbeidarane. Slike rasjonaliserings- og effektiviseringstiltak er arbeidarane bundne til av den Hovudavtalen LO og NAF har vedteke over hovudet på arbeidarane. Dermed er arbeidarane avskorne frå å avvise rapportar og opplegg. Det einaste dei kan giera, er å protestera, og det vart gjort i dette tilfellet. Når arbeidarane ikkje har kunna avvise rapporten, så har heller ikkje NKP- og SF-folka på staden kunna giera det, så kritikken mot dei var i dette høvet grunnlaus.

Mistydninga på dette punktet har si årsak i at protesten fekk rasjonaliseringsfirmaet til å dra inn alle eksemplar av rapporten. Men det tyder ikkje at innhaldet er avvist eller drege tilbake. Trugsmålet er like reelt som før.

Medarbeideren som skreiv artikkelen vil med dette giera sjølvcritikk fordi han ikkje kontrollerte opplysningane meir nøye og fordi han av tidsnaud ikkje la fram manuskriptet for dei som sjølv kjenner tilhøva. Tidsnaud er inga orsaking. Opplysningane må vera korrekte, så får dei heller koma eit nummer seinare.

Medarbeideren har brote ein ufråvikeleg regel for marxist-leninistar: Vi må vere svært omhugsame med at vi berre nyttar heilt rette og nøyaktige opplysningar, som er ein føresetnad for all vitenskapleg, marxist-leninistisk analyse.

Artikkelen har med desse mistaka gjort skade. Vi revolusjonære kan giera mistak. Vi må lære av mistaka. »Vi har marxismen-leninismen sitt våpen med kritikk og sjølvcritikk. Vi kan kvitta oss med dårlege vaner og halde på dei gode.» (Mao Tsetung)

for
vietnam

Utgis av Solidaritetskomiteen for
Vietnam, Boks 558, Sentrum, Oslo

Kjøp og les:

RØDE FANE

Postboks 3644, Oslo 1.

KINA I DAG

Utkommer hver måned

Inkognitogata 11, Oslo 2.

beskyttelse av streikebryterne, lærer en å kjenne voldtiftsretten osv. Dermed er det klart at disse spørsmål må bli til et kampspørsmål under enhver streik. Hovedsaka er at enhver arbeider av kampens erfaringer lærer at staten beskytter arbeidskjøperne mot arbeiderne, at rettsvesenet, pressen, kirken osv. som »står over klassene» i virkeligheten står i arbeidskjøpernes tjeneste, at enhver større økonomisk konflikt ruller opp problemet om kampen klasse mot klasse. Det er av betydning med ikke for mange paroler på en gang, og alltid holde seg i minne at den politiske parolen gjør mest nytte som er nært sammenknyttet med vedkommende konflikts forløp og med den situasjon som er oppstått gjennom den.

Derigjennom kan de politiske kampparoler (krav) som sammenknytted med vedkommende masseaksjon fra proletariatets side i sin helhet danne en enhetlig politisk plattform som arbeidere av alle retninger, også de partiløse, forener seg om.

RØDE GARDE

Organ for Sosialistisk Ungdomsforbund (marxist-leninistene).

FRITT NORGE

Organ for Kampanjen Norge ut av NATO, Postboks 1578, Vika, Oslo 1.

VENNSKAPSSAMBANDET

NORGE – KINA

Kongensgt. 17 III, Oslo 1

RØDE KINA

STORE ARBEIDERKÄMPER I BELGIA PANSERBILER MOT STREIKENDE

18 000 gruvearbeidere i Campine-området i Belgia er gått til streik som følge av lav lønn, dårlige levevilkår samt truselen om rasjonalisering og stenging av en del gruver. Samtidig har arbeiderne i den elektriske industrien i Chertal gått til streik i protest mot lave lønninger og slette arbeidsforhold.

I Limburg, som er hovedstaden i Campine-området, prøvde fagforeningspampene å begrense streikene. Men arbeiderne avviste dette, og slo til fort og effektivt.

I Chertal prøvde også pampene seg på forræderi. I samsvar med vanlig «legal» fagforeningspraksis sa pampene opp tariffavtalen. I forhandlingene tilbød arbeidskjøperne knapt nok smuler. Likevel var sjølsagt pampene

pene tilfreds (avtalen gjaldt jo ikke dem) og forlenget avtalen.

Som vanlig førte dette til forbitrelse blant arbeiderne. De innkalte til møte, stemte for streik og okkuperte fabrikkene. Her som ellers var arbeidernes kamp bare mulig når pampenes sabotasje var feid til side.

Under et massemøte organisert av streikekomiteen den 12. januar, talte bl. a. Jacques Thauvoye, gruvearbeider fra Borinage og medlem av sekretariatet i sentralkomiteen i Belgias Kommunistiske Parti (marxist-leninistene). Han minnet om storstreiken i 1959 da to arbeidere ble myrdet av politiet, og da kampen ble oppgitt fordi de to fagforenings-sentralene lyktes i å avspore kampen. Han

oppfordret gruvearbeiderne i Campine-området til ikke å falle i samme fella. Videre understrekte han nødvendigheten av å svare politiets og de reaksjonæres vold med revolusjonær vold. Da disse uttalelsene kom, angrep avdelinger med gendarmen møtet med tåregass og koller. Arbeiderne kjempet militant tilbake, og hindret bl. a. ei avdeling streikebrytere i å trenge inn på gruveområdet.

Torsdag 22. januar kom det til harde sammenstøt med klassepolitiet, da det forsøkte å hindre at flere hundre arbeidere okkuperte gruvene i Campine-området. Politiet angrep de streikende med tåregass mens arbeiderne forsvarte seg med steinkasting fra barrikader. I Zolden ble flere politikjoretøy satt fyr på.

I et forsøk på å splitte arbeiderne, lokket regjeringa med nyttårsgratiale til dem som tok opp arbeidet fra 23. januar. Men streikefronten holdt. Regjeringa måtte gjøre retrett og måtte love at gratialet ville bli utbetalt 15. februar uansett.

Streikebølgen i Belgia øker i styrke. Samtidig med at politiet angrep gruvearbeiderne gikk de 4 000 arbeiderne ved Phillips-fabrikken i Hasselt til såkalt «vill» streik. Dermed er tallet streikende totalt ca. 30 000 i Belgia.

Hvor skjerpet klassekampene i Belgia er blitt i løpet av den siste tida, viser klassestatens hensynsløse voldsbruk mot de streikende arbeiderne. Den 27. januar angrep politiet et demonstrasjonstog av gruvearbeidere og deres koner med panserbiler, vannkanoner og tåregassbomber. Arbeiderne marsjerte mot gruvene og kastet stein på gruvebygningen.

Streikende arbeider arresteres av det belgiske statspolitiet.

Økonomisk krise i USA

Formann Mao sa allerede i 1947: «USA-imperialismens økonomiske styrke som vokste i løpet av den 2. verdenskrig undergraves av ustabile og daglig minskende markeder hjemme og ute». «Oppgangen i USA var bare midlertidig. USA's styrke er bare overflatisk og forbigående.»

I 1945 eide USA ca. 70 % av gullreservene i hele den kapitalistiske verden. Landet sto for over 50 % av den totale industriproduksjonen og 31,7 % av det totale eksportvolum i dette område.

I 1969 var gullreserven nede i ca. 11,1 milliarder dollars, dvs. mindre enn halvparten av hva den var i 1945. Og USA sto i 1967 bare for 16,6 % av det totale eksportvolum i den kapitalistiske verden. I 1969 var dollarbeholdningen i land utenfor USA oppe i hele 37 milliarder, og denne beholdningen skal innløses i gull fra USA's gullreserver dersom de andre landene ønsker det. Dette betyr at USA kan bli skrappt for gull dersom landene mister «tilliten» til dollaren og vil kvitte seg med den.

VANSKER MED FINANSER OG PENGER

Underskudd på betalingsbalansen har det vært i alle år fra 1950 og det samlede under-

skudd er nå på over 120 milliarder dollars. Undersøkelser viser at underskuddet stort sett skyldes «militær og økonomisk hjelp» til andre land, spesielt til Sør-Vietnam. Årsaken til underskuddet er med andre ord utgiftene til de 3600 militærbaser og installasjoner i utlandet og til de troppene som er stasjonert i mer enn 30 land og regioner.

For å dekke underskuddet har USA bl. a. vært nødt til å legge ut statsobligasjoner og å trykke opp pengesedler. Fra 1933 til 1968 økte verdien av statsobligasjoner 18 ganger til mer enn 370 milliarder dollars. Bare i 1968 økte pengemengden i sirkulasjon med 22,3 milliarder. Totalt sett er 204 milliarder dollars nå i sirkulasjon, dvs. 7 ganger så mye som før krigen.

Økningen i pengemengden har ført til økende inflasjon. 1969-dollaren var bare verd litt mer enn 37 cent i 1939. Fra 1959 til 1969 har dollarens kjøpekraft gått ned med 22 %.

VANSKER I SALG OG PRODUKSJON

I perioden 1945–61 var det fire «overproduksjons»kriser i USA. Under krisen i 1957-58 gikk industriproduksjonen ned med 14 %. I den siste tiden har avsetningsvansker

og produksjonsreduksjoner rammet alle deler av økonomien. Første halvår 1969 gikk vekst-raten ned 50 % sammenliknet med 1966. Spesielt svak er utviklingen i USA-økonomiens grunnpillarer; jern- og stålindustrien, bil- og bygningsindustrien.

Statistikken fra første halvår 1969 viser at jern- og stålproduksjonen har gått ned med 3,6 % i forhold til samme tidsrom året før. United States Steel Corporation's salg sank med 14,8 % i forhold til samme tidsrom i 1968 (2. kvartal).

Bilproduksjonen for første halvår 1969 lå 8 % under resultatet året før. Ford Motor Company's salg i 2. kvartal 1969 lå 18 % under salget i samme periode 1968.

Bygningsindustrien lå mot slutten av 1969 20 % under reisiningskvoten året før, mens antall husbyggingssprosjekter var gått ned 29 % fra januar til august 1969.

ARBEIDSFOLK FÅR TA STØYTEN

Monopolkapitalen i USA velter de vanskene den skaper over på verdens folk og på det arbeidende folket i USA selv. Den inflasjonen vi allerede har nevnt har ført til at levekostnadene gikk opp 4 % i 1968. Siden Nixon ble president har de hvert år steget gjennomsnittlig 6,5 %. Matvareprisene har gått opp med 8 % på ett år. For grønnsaker er stigningen 25 %, mens skolepengene har steget med 8 % (1969).

I tillegg til dette er skattene blitt høyere. Den ekstraordinære inntektsskatten på 10 % blir stadig forlenget fra år til år. Skattene for skatteåret 1970 økte med 12 milliarder. Total skatt blir da 190 milliarder dollars, den høyeste skatt som noengang er blitt betalt i USA. I 1968 var skattene 1100 dollars pr. hode, dvs. over 30 % høyere enn i 1965.

USA's egen statistikk (som nok viser for lave tall) sier at 25 mill. amerikanere går sultne og at mer enn 10 mill. lider av underernæring.

Arbeidsløsheten har gått opp til 3,2 mill. i sept. (1969). Dette er den kraftigste månedlige oppgang siden 1960. Statistikk fra USA's aviser forteller at arbeidsløsheten har steget med 250 000 siden Nixon ble president.

FOLKET REISER SEG TIL KAMP.

Folket finner seg selvsagt ikke i den økte utbyttingen og fascistiske undertrykkelsen uten kamp.

I slutten av 1969 viste store demonstrasjoner at folket for alvor har satt seg i bevegelse.

forts. side 10

STREIKER I SPANIA

Store streiker har i det siste brutt ut i Francos Spania. Rundt årsskiftet la om lag 35 000 arbeidere i kullgruvene i Asturias (Nord-Spania) ned arbeidet. Det som utløste streikene var uenighet om betalingene i jule- og nyttårshelga. Videre har det vært arbeidsnedleggelse i dokkene i Cadiz, i transportsektoren på Kanariøyene, i jernverkene i Turramaga og blant 4000 jordbruksarbeidere i Jerez.

Etter press fra amerikansk monopolkapital har arbeidskjøperne gjennomført «rasjonalisering» i gruvene i Asturias. Resultatet ble at over 15 000 kullgruvearbeidere fikk sparken i 1968. Talla for 1969 foreligger ikke ennå.

Det marxist-leninistiske partiet i Spania (PCE-ML) tar aktivt del i kampen mot Franco og hans amerikanske oppdragsgivere.

Nylig ble kameratene Encarnacion Formenti Arenar, Pilar Perez Benito og Angel Campillo Fernandez dømt til henholdsvis 17, 13 og 13 års fengsel. Dette er bare eksempler på den meget harde forfølgelsen som rammer marxist-leninister i Spania. På tross av polititerroren har PCE-ML nettopp holdt sentralkomiteens 3. plenum. Her ble det blant annet gjort en kritisk analyse av den nasjonal-revolusjonære kampen mot fascismen, samt vedtatt en resolusjon om forbedring av arbeidsstilen og arbeidsmetodene.

M-L - PARTI I JAPAN

Den 30. november i fjor ble stiftelseskongressen i det marxist-leninistiske Japans Kommunistiske Parti (Venstre) holdt. I de siste åra har forræderiet til revisjonistene i Japans Kommunistiske Parti, under ledelse av Miyamoto blitt stadig klarere. Dette fikk de revolusjonære til å danne kommunistiske venstregrupper og organisasjoner eller revolusjonære studiegrupper og -forbund for å studere Mao Tsetungs tenkning. De fleste av disse gruppene har nå sluttet seg sammen og dannet det marxist-leninistiske partiet i Japan.

I stiftelsesmanifestet fra kongressen, heter det blant annet at «USA-imperialismen og dens lakeier, den forræderske japanske monopolkapitalen, er fienden som hersker over det japanske folket. Den sovjetiske revisjonismen og Miyamotos revisjonistklubb er de fremste sammensvorne til de US-japanske reaksjonære.» Manifestet peker på at den japanske revolusjonen må knuse den kontrarevolusjonære vold og opprette folkets demokratiske diktatur under ledelse av proletariatet. Manifestet understreker også at det sosialistiske Kina har utvikla seg til det ugjennomtrenge-lige bolverket for alle verdens folk i deres kamp for frigjøring.

ITALIA:

FRAMSTÅENDE M-L-ERE FENGESLET

For tida foregår det en rein heksejakt på marxist-leninister og andre progressive i Italia. Den 15. desember i fjor ble kamerat Manilo Dinucci, sjefredaktør for Nuova Unità (organet til Italias Kommunistiske Parti, marxist-leninistene), dømt til 14 måneders fengsel, og kamerat Antonello Obino, redaktør for det samme bladet, til 12 måneders betinget fengsel. I dommen, som ble avsagt av lagretten i Livorno, het det at de ble dømt for «subversiv propaganda» og «injurier mot de væpnede styrker». Paragrafene de ble dømt etter, skriver seg fra «loven» vedtatt under Mussolinis diktatur. Artikkelen kamerat Obino ble dømt for, behandla arbeidskampene i Avola, kamerat Dinucci ble dømt for artikkelen «Politiet LO» som polemiserer mot en artikkel i revisjonistenes hovedorgan «L'Unità».

Etter den fascistiske provokasjonen i Milano i desember, hvor ei bombe i en bank

drepte 15 mennesker, ble de lokale kontorene til marxist-leninistene over hele Italia ransaket av politiet. Hovedkvarteret til vennskapssambandet Italia-Kina i Milano ble også invadert av klassepolitiet. Mange sitter fengslet for «vold mot politiet», «oppfordring til opprør» og liknende anklager.

Polititerroren må ses i sammenheng med at klassekampen har nådd stadig nye høyder i Italia de siste par åra. Kapitalistene, godt hjulpet av fagforeningsbyråkrater, både av den revisjonistiske og den sosialdemokratiske typen, har lenge forsøkt å holde arbeidernes kampvilje i sjakk. Dette har ført til at arbeiderne har tatt saken i sine egne hender, og uavhengig av byråkratene dannet streikekomiteer og kampkomiteer på grunnplanet. I en rekke slike komiteer er marxist-leninistene aktive og leder kampen.

SOLIDARITETSFOND FOR CIA

FORTS. fra s. 11

ikke er særlig nødvendige. Standardmetoden er at CIA-representanten lover støtte til gjennomføring av visse prosjekter. Såles går det f. eks. fram av Hækkerups brev til Teigen at det CIA-finansierte FYSA var villig til å bevilge penger til dekking av reiseutgiftene for medlemmer av IUSY-eksekutivet utenom Europa.

CIA's taktikk går sjølsagt ikke ut på å reise rundt og si: »Goddag, vi kommer fra CIA. Trenger dere penger?» En slik åpenlys framferd ville sjølsagt vekke mistanke. Derfor bruker CIA helst folk som kaller seg sosialdemokrater (og som kanskje også er det). Ingen ting høres mer uskyldig ut enn å få støtte fra et slags halvt vededig fond opprettet av snille norske sosialdemokrater. Og ingen kan sjekke hvorfra Fondets penger kommer. De kan maskeres som tilskott fra alle slags faglige organisasjoner i Norge.

Fondets virksomhet går bl. a. ut på å sende trykkeri-maskiner til fagbevegelser i utlandet. Disse pressene er bl. a. avdankete maskiner fra DNA-pressa i Norge. Men hvis vi ser på opprinnelsen til disse pressene, er de egentlig fra USA. De kom som gaver etter krigen. Og hvem veit om ikke de samme betalte da som nå.

CIA's TAKTIKK

CIA ble opprettet etter siste krig som arvtaker etter den tidligere etterretningsorganisasjonen OSS. En opptrapping av den anti-kommunistiske kampen sto på dagsordenen. En av de direkte foranledningene til skiftet i CIA's taktikk var at de kommunistisk ledete fagorganisasjonene i Frankrike og Italia boikottet lossinga av den amerikanske Marshallhjelpen. CIA opprettet og pumpet inn penger i den sosialdemokratiske fagorganisasjonen Force Ouvriere (FO) og en liknende organisasjon i Italia. Resultatet av denne splittelsesaksjonen var godt for CIA — så godt at CIA for alvor begynte å konsentrere seg om støtte til »radikale» og »sosialistiske» organisasjoner.

For dette formål opprettet CIA ei rekke »Foundations» eller »Fond» i USA som disponerte CIA-midler og hadde til oppgave å støtte diverse liberale og sosialdemokratiske organisasjoner og tidsskrifter av faglig, politisk og kulturell karakter m. m.

Den faglige hjelpeorganisasjonen *Friedrich Ebert Stiftung* (opprinnelig vesttysk) var en av de organisasjonene CIA arbeidet gjennom. Ebert Stiftung er en organisasjon av omtrent samme slag som Solidaritetsfondet (og Willy Brandt har visstnok spilt en rolle i organisasjonen).

Ebert Stiftung samarbeidet med to andre CIA-infiserte organisasjoner, det vest-tyske *World Wide Partnership* og organisasjonen *Peace With Freedom*. Organisasjonene samarbeidet under navnet EWP (etter forbokstavene).

Etter en stund ble organisasjonene i EWP reorganiserte, denne gangen under navnet *International Partnership for Progress*, (IPP). Det er denne organisasjonen som i dag er CIA's forbindelsesledd til Solidaritetsfondet. IPP var også sterkt inne i bildet i samband med infiltrasjonen i den sosialdemokratiske ungdomsinternasjonalen IUSY — der sammen med organisasjonen FYSA (Foundation of Youth and Students Affairs).

De to agentene Gabor og Kiraly, som nå visstnok jobber for IPP og PWF, var også inne i bildet i samband med IUSY-skandalen. De blir bl. a. nevnt i samband med Hækkerups brev til Teigen under navnene »Ernie og Bob».

»SAMARBEIDSAVTALEN»

Forts. fra s. 5

livets virksomhet. Men i og med den nye avtalen vil en av statens nøkkelbedrifter direkte bli *alliert* med og underlagt interessene til et privat konsern. Denne sammenslåinga er derfor også et tegn på utviklinga av en *stats-monopolistisk kapitalisme* i Norge. De store monopolene må for å sikre profitten, *smelte sammen* med den kapitalistiske staten.

10

Disse to folkene var også tidligere engasjert i Peace With Freedom som var innblandet i dannelsen av det såkalte Congress for Cultural Freedom, — nok en CIA-organisasjon som bl. a. finansierte det britiske liberale og anti-kommunistiske tidsskriftet *Encounter*.

Og med dette løser det hele seg pent opp. Sambandet mellom Solidaritetsfondet og CIA via IPP er tydelig. Sannsynligvis går ikke forbindelsen bare her. — Der det først opptrer ett CIA-foundation er det gjerne en hel dross. Forbindelseslinjene er mange og innflokke.

HOVEDMENNENE I NORGE

Men en ting til bør fram. Hvem er hovedmennene i denne virksomheten fra norsk side? Representanter for det amerikanske magasinet »RAMPARTS» som en tid spesialiserte seg på CIA-spørsmål, mente at Haakon Lie og Per Aasen var de viktigste, etter bl. a. å ha skjekket deres atferd i utlandet, hvor de hadde reist osv. . . Av andre folk skal en merke seg: Paul Engstad som alltid har vært Haakon Lies beste løytnant. At han nå sitter i Norsk Utviklingshjelp betyr sannsynligvis at han skal føre samme politikken der, samt skaffe penger til Solidaritetsfondet derfra. (Fondet fikk nylig 1 mill. kroner).

Videre: En viktig agent er Per Monsen. Han er tidligere journalist i Arbeiderbladet, har vært leder i den CIA-organiserte internasjonale presseorganisasjonen i Geneve, og skal nå bli sjef i NTB.

Videre: Johan Ona i *Norsk Arbeiderpresse* ordner med de nevnte trykkeriene. Kjell Dankertsen (trippelsekretæren i Den Norske Atlanterhavskomiteen, Nasjonalkomiteen for internasjonalt ungdomsarbeid m.m.), Leonard Larsen, tidligere skolesekretær i AUF, nå leder for et CIA-tiltak i Roma, Ola Teigen, tidligere formann i AUF, tidligere formann i kontrollkomisjonen i IUSY, tidligere medlem i Solidaritetsfondet. Leif Vetlesen, tidligere Furubotnik, venn av Haakon Lie, tidligere sjef for Norsk Utviklingshjelp. Og det er flere, mange flere. . .

Vi skal nøye oss med disse. Til slutt kan vi bare opplyse at siste årsmøte i Arbeiderbevegelsens Solidaritetsfond ga Fondet følgende styresammensetning: Thorleif Andresen, formann, Ronald Bye, Esther Langhelle, Aase Bjerkholt, Gustav Skjebstad, Haakon Lie, Per Andersen og Hans Raastad.

Hermed er alle skikkelige folk advart.

Nord-Odal

FORTS. fra s. 4

vært bra nok om de ble praktisert. Men folk er ofte redde for å kreve vernetiltak. Det koster penger for bedriften. Hvis arbeiderne krever at verneforskriftene skal bli fulgt, blir de sett på som bråkmakere, og kan risikere å få sparken ved neste innskrenkning. Det er ofte innskrenkninger, og bedriftene ansetter derfor ikke så mange faste folk.

— Hva gjør LO for arbeiderne?

— Innføringa av stemplingsur på byggeplassene for et par år siden er et godt eksempel på hva LO gjør for sine medlemmer. I samarbeid med NAF avgjorde LO dette spørsmålet mot arbeidernes vilje. Vi var mange som kjempa mot. Men LO sa rett ut at arbeiderne ikke hadde noe de skulle ha sagt. Dette var avgjort mellom LO og NAF på forhånd.

— Og det er vel ikke så store lønna LO har greidd å forhandle i stand for bygningsarbeiderne?

— Nei, grunnlønna er ikke mer enn 8 kroner timen. Så du må sjøl forhandle deg til mer. Men det blir ikke alltid så mye.

— Hva gjør kommunen for å skaffe nye arbeidsplasser i bygda?

— Kommunen gjør ingen ting. Den tjener på den ekstra skatten som kommer inn uten å yte noe som helst. Ingen av partiene eller fagforbundene gjør noe særlig for bortearbeiderne. Vi må nok gjøre noe sjøl om det skal skje noe. Bortearbeiderne kunne her samles på et konkret grunnlag for å kjempe for bedre kår og for å skape nye arbeidsplasser på landsbygda.

HILS DE STORE 1970-ÅRA

FORTS. fra s. 3.

Folket og bare folket er den drivkraft som skaper verdenshistorien. I løpet av den store omveltning, store splittelse og store reorganisering i 1960-åra har verdens revolusjonære krefter vokst og klassenes oppstilling er blitt tydelig. Den nye utviklingen av de grunnleggende motsigelsene i verden vil uunngåelig fortsette å gi støtet til revolusjon. 1970-åra vil bli år da stormene fra folkets revolusjon vil reise seg enda mer livskraftig overalt i verden, år da imperialismen, omgitt av tallose motsigelser, vil få sitt sammenbrudd framskyndet, og de vil bli viktige år da verdens revolusjonære krefter vil utkjempe harde slag mot de kontrarevolusjonære kreftene som kjemper desperat. USA-imperialismen og sovjet-revisjonismen kan aldri unnsnippe fra sin dom, uansett hvordan de spiller under dekke

GODSCENTRALEN A/S

FORTS. fra s. 5

MILLIONENE STRØMMER INN

At Thagaards aksjer må stå høyt i kurs vises tydelig av regnskapstallene for de siste årene.

Godscentralens formue økte f. eks. fra 2,8 millioner kroner i 1966 til 3,4 millioner i 1967 og 4,1 millioner i 1968. Den skattbare inntekten var i 1966 755 800 kroner, i 1967 1,02 millioner og i 1968 1,07 millioner kroner. Omsetningen lå i 1968 på 30 millioner kroner.

Noen ører tjener jo også datterselskapene. Norske Godscentraler A/S hadde i 1967 en skattbar formue og inntekt på henholdsvis 632 000 og 243 600 kroner. De tilsvarende tallene for Skandinaviske Godscentraler A/S var samme år 588 000 og 420 600 kroner.

GRUNNLAGET FOR RIKDOMMEN.

I alt er ca. 500 mann ansatt i hovedbedriften Godscentralen A/S. Med lav lønn og under harde arbeidsforhold skaper de verdien som Moldrup Thagaard tilegner seg. Men Godscentralens store ekspansjon har også en annen og viktig side. Bedriften baserer seg nemlig på såkalt jernbanesamlast. Dette betyr at Godscentralen samler *stykk-gods* for å ekspedere det videre med jernbanen som en hel *vognlastsending*. NSB har akseptert at dette stykkgodset også skal sendes etter jernbanens vognlast-tariff, som er langt lavere enn stykkgodstariffen. Men dermed kan Godscentralen og andre jernbanesamlastere også operere med stykkgodsrater overfor *sine* kunder som ligger et godt stykke under NSB's. Resultatet er gitt på forhånd. NSB går med underskudd og får stadig mindre stykkgoods å ekspedere. Godscentralen, som kontrollerer 60 % av den private samlast-trafikken, går med millionoverskudd.

Blir »samarbeidsavtalen» gjennomført, vil NSB overgi *all* stykkgodstrafikk til Godscentralen, som da vil øke sin omsetning med 300 %. Profitten vil stige tilsvarende.

Og det er *staten* som garanterer den.

BESTILL M-L-MATERIELL !

KLASSEKAMPENS DISTRIBUSJON vil kjøpe opp progressiv litteratur, løpesedler, plakater osv. fra ulikt hold for videre salg til alle interesserte.

Klipp ut!

Vi vil regelmessig rykke inn annonser i form av slipper som kan klippes ut og sendes til KLASSEKAMPENS DISTRIBUSJON, Observatoriegt. 12, Oslo 1. Materiellet sendes pr. postoppkrav.

Jeg bestiller mot oppkrav:	gave av SUF(m-l)s grunnsirkel høsten 1969).
..... eksemplarer av KLASSEKAMPEN nr 3/70 for kr. 1,- pr. eks. pluss porto.	 eksemplarer av Supplerende studiesirkel i Marxisme-leninisme-Mao Tsetungs tenkning. (Tar opp emnene: Politisk økonomi, masselinje/front, spørsmålet om Stalin, revisjonismen og partiet.
..... Abonnement på KLASSEKAMPEN for 1. halvår 1970/hele 1970 (stryk det som ikke passer) til priser 6 kr./12 kr.	 eksemplarer av SUF(m-l)s skoleavis Til Kamp a kr. 0,25 pluss porto (Ferdig i begynnelsen av februar.)
..... eksemplarer (minimum 5) av KLASSEKAMPEN i gruppeabonnement for 1970 til kr 10 pr. ab .	 eksemplarer av Jubileumspakat, Lenin, kr. 5,- pr. stk.
..... eksemplarer RØDE GARDE (SUF(m-l)s organ) nr. 1, 1970 a kr. 1,- pluss porto.	
..... abonnement(er) på RØDE GARDE for 1970 til kr. 7,- pr. ab .	
..... eksemplarer (min. 5) i gruppeabonnement av RØDE GARDE for 1970 til kr. 5,- pr. ab .	
..... eksemplarer av Grunnsirkel i Marxisme-leninisme-Mao Tsetungs tenkning (revidert ut-	
Navn:	
Adresse:	
Poststed:	

ARBEIDERBEVEGELSENS SOLIDARITETSFOND: ET SOLIDARITETSFOND FOR CIA

Det som går under navnet Arbeiderbevegelsens Solidaritetsfond er ikke noen kjent institusjon. De fleste som kjenner til Fondet tror det er bare en liten privat «u-hjelps»-organisasjon for pampene på Youngstorget.

Mindre kjent er det at Solidaritetsfondet er et direkte redskap for den amerikanske etterretningstjenestens (CIA's) infiltrasjon i Afrika, Asia og Latin-Amerika, og at Fondets styre i lang tid har fungert som operasjonssenter for ei gruppe CIA-agenter innen Det Norske Arbeiderparti.

KLASSEKAMPEN bringer her opplysninger som viser Fondets forbindelse med CIA, og litt om hvilke pamper som især har utmerket seg som flittige tjenere for USA-imperialismens etterretningstjeneste.

Vi begynner med å bringe et utsnitt fra en protokoll fra styret i Arbeiderbevegelsens Solidaritetsfond den 22. januar 1968 klokka 14.00 på DNA-kontoret. Dette avslørende dokumentet har vært kjent i lengre tid på «venstre»føyen i DNA, (bl. a. av Arne Kokkvold, Jan Otto Hauge m. fl.). Dets opprinnelse er at det i sin tid ble stjålet fra den daværende AUF-formannen Ola Teigen sammen med det famøse brevet fra generalsekretær Hækkerup i IUSY (International Union of Socialist Youth) som avslørte IUSY som en dekkorganisasjon for CIA. Siden da har protokollen oppholdt seg i Kokkvolds pengeskap i Arbeiderbevegelsens Arkiv uten at noen har tort å offentliggjøre den.

For en «uinnvidd» leser vil det kanskje være litt vanskelig å gripe hva som er essensen i protokollen, men vi skal kommentere den etterpå:

»c) Videre utbygging i Zambia.

Per Aasen la fram en plan for en bedrift for produksjon av kladde- og skrivebøker under Kenneth Kaunda Foundation. En skriftlig redegjørelse for prosjektet, datert 22/1-1968, var lagt fram.

Vedtatt å sende søknad til NU om støtte til prosjektet.

Paul Engstad reiste spørsmålet om Johan Ona burde reise til Uganda og Zam-

bia for å se på det som er gjort og vurdere innkjøp og planer for videreutbygging. Dette ble vedtatt.

Per Andersen meddelte at Per Aasen skal på reise til Zambia sammen med Bob Gabor og Ernest Kiraly. Det ble en diskusjon om hvordan slike reiser burde komme i stand og behandles. Det ble også gitt uttrykk for at en bør få klarere forbindelseslinjer fra IPP til Fondet.

Vedtatt at Per Aasen reiser til Afrika for ASF.

Det ble reist spørsmål om hvordan en skal foreta utbetaling av de 400 000 kroner som til nå er bevilget til Uganda og 350 000 kroner til Zambia.

Det var enighet om at arbeidsutvalget pluss Per Aasen bør konferere om dette når Per Aasen kommer hjem fra Afrika.»

KOMMENTAR:

Først litt om personene som er nevnt. Per Aasen er en viktig mann i dette bildet. Radaktør av *Arbeideravisa*, Trondheim. Tidligere generalsekretær i IUSY og hovedmann m. h. t. å skaffe CIA-støtten til denne organisasjonen. Har i de siste åra reist utallige ganger i Afrika og Asia — reiser som verken han eller Arbeiderpressa har betalt. Aasen er sammen med Haakon Lie trolig hovedmannen

bak CIA-infiltrasjonen i norsk arbeiderbevegelse.

Paul Engstad er tidligere høyre hand for Haakon Lie på DNA-kontoret, nå sjef for Norsk Utviklingshjelp. Johan Ona er disponent i «Norsk Arbeiderpresse» — en samarbeidsorganisasjon for DNA-pressa. Per Andersen er formann i Norsk Jern- og Metallarbeiderforbund.

Bob Gabor og Ernest Kiraly er eksilungarere og CIA-agenter (bl. a. utvist fra Kenya for amerikansk spionasje). Disse to internasjonale gangsterne i monopolkapitalens tjeneste, arbeider for noe som heter *International Partnership for Progress (IPP)* som er en amerikansk CIA-organisasjon som

Haakon Lie

forlengst er avslørt. IPPs historie skal vi komme tilbake til.

Så til innholdet i protokollen. Her er det især verdt å merke seg avsnitt 3 i vårt utdrag. (Det som begynner med »Per Andersen. . .«.) Legg her merke til noen formuleringer. For det første står det at Andersen meddeler at Aasen skal på reise til Zambia sammen med de to ungarerne. Dvs. at Aasen ikke reiser for Fondet, men for IPP. Videre står det at en hadde en diskusjon om hvordan »slike reiser burde komme i stand«. »Slike reiser« er altså en vanlig foreteelse. Videre trenger »slike reiser« å »komme i stand« på en viss måte. Dvs. de trenger å maskeres. Som maskering ble det »vedtatt at Per Aasen reiser. . . for ASF« (Solidaritetsfondet).

En annen ting er verdt å merke seg i dette avsnittet: En del av pampene var ikke tilfreds med kontakten med CIA. »Det ble . . .

STREIK PÅ FOSS SKOLE

I forrige *Klassekampen* brakte vi dessverre en noe feilaktig melding om oppslutningen ved en streik på Foss skole. Det som skjedde var at noen elever i en klasse streiket fordi de ikke fikk lesedag for tentamen.

gitt uttrykk for at en bør få klarere forbindelseslinjer fra IPP til Fondet.» (!) Dette kan bety ett av to: Enten er pampene blitt redde for at CIA-kontakten gjennom IPP skal bli oppdaget, og ønsker derfor bedre dekkete forbindelseslinjer, eller de kan være fylt av slik iver etter å tjene CIA at de tigger om bedre direktiver.

HVA GJØR FONDET FOR CIA?

Fondets viktigste oppgave for CIA er å finansiere sosialdemokratiske, anti-kommunistiske faglige og politiske organisasjoner i utlandet. På denne måten søker CIA å styrke de kreftene som mest effektivt bekjemper

Per Aasen

kommunistene. De som roper sosialistiske fraser samtidig som de fører en pro-vestlig politikk er i virkeligheten USA-imperialismens beste allierte. Det har ikke bare marxist-leninistene, men også CIA forstått.

CIA's virksomhet går ikke så meget ut på å stille betingelser for støtte. En velger sine pappenheimere med slik omhu at betingelser

forts. side 10

Hvorfor ble „Elev 70” stanset?

Dagsrevyen viste lørdag 31. januar febrilske små-sjefer fra Norsk Gymnasistsamband som ringte rundt til landets rektorer for å be dem stanse og brenne »Elev 70», NGS' eget, nye debattorgan.

Bakgrunnen for den hysteriske reaksjonen var ifølge en flertallsfraksjon i gymnasiastorganisasjonens sentralstyre at redaktøren hadde gjort bladet til et SUF-organ!

— Hvilken kommentar har du til denne saken? Vi retter spørsmålet til den ansvarlige for innholdet i »Elev 70», Geir Christensen.

— Jeg var tilsatt som redaktør av sentralstyret, og hovedlinjene for bladet som var trukket opp der, ble også fulgt. Mesteparten av stoffet var dessuten lest og godkjent av NGS-formannen.

— Men gikk ikke sentralstyret samlet mot innholdet?

— Nei. Det var endel medlemmer av sentralstyret som selvbestaltet gikk til aksjon mot »Elev 70» uten noe som helst vedtak å støtte seg på. Etterpå fikk de flertallet i sentralstyret med på uttalelser om bladet som var fulle av fortegnelser og oppspinn, f. eks. at avisa var trykt hos »SUF-trykk» i stedet for et kommersielt trykkeri.

— Hva inneholder »Elev 70»?

— Det tar opp spørsmål som berører og interesserer de fleste norske skoleelever i dag, f. eks. skolereformene, karakterjaget, 5-dagers skoleuke, elevrådenes stilling osv. Det pampene i sentralstyret ikke liker er at artiklene ikke representerer NGS' offisielle syn på disse sakene. Men det har da heller ikke vært meningen med organet. »Elev 70» skulle være et debatt-organ. Derfor mente jeg det var riktig å trykke meninger som gav uttrykk for elevenes interesser og problemer.

— Hva er sentralstyreflertallets linje?

— De har allerede drevet et intenst arbeid for å få stoppet »Elev 70» over hele landet. De forsøker å hindre at elevene skal få se innholdet og kunne danne seg sin egen mening. Nå forsøker de å få gjort meg personlig økonomisk ansvarlig for avisa. Og i den anledning har de bl. a. sendt brev til annonsørene og

bedt dem om ikke å betale annonsene i avisa!

— Hva er bakgrunnen for denne reaksjonen?

— Jeg er fristet til å sitere NGS-formannen, Frode Mannsåker, som i Aftenposten 28/1 uttalte følgende om NGS' politiske linje:

»Vi har ikke plassert oss selv i noen partipolitisk bås, men jeg kan iallfall si at NGS forsøker å motarbeide SUF's arbeid i skolen.» Og alt som går imot NGS-pampenes samarbeidspolitik med staten og skolebyråkratene, oppfatter de som »SUF-politikk». Disse pampene har ingen kontakt med massen av skoleelever, de veit ikke hva som skjer rundt om på skolene i dag. Derfor vil de også bli feid til side når den progressive elevbevegelsen vokser i styrke og omfang.

Studenter mot forverra kår

Studielånene til norske studenter i etterkrigstida har ikke på noen måte holdt tritt med produktionsutviklinga. Relativt sett har studentenes stilling stadig blitt forverra.

I de seinere åra har heller ikke lånene holdt stand overfor prisstigninga, og ved innføringa av momsen forsøker staten å senke studentenes levestandard ytterligere. Bakgrunnen er at monopolkapitalen vil slippe fra masseproduksjonen av studenter med lavest mulig utgifter. Denne utviklinga har ført til at studielånene bare dekker 40 % av gjennomsnittsstudentens utgifter — resten må han prøve å skaffe på annet vis. Det er dette borgerskapet kaller de »privilegerte» studentene.

Men denne forverringa går ikke hen uten motstand. Studentene i Oslo har gjennom sin interesseorganisasjon *Faglig Studentfront* gått til aksjon og krever full kompensasjon for produktionsutvikling, »vanlig» prisstigning og moms. Konkret er krava:

kr. 150,- pr. mnd. i økte lån,

kr. 110,- pr. mnd. i et såkalt »momsstipend» som skal kompensere den økte skattlegginga av lånene gjennom momsen.

Disse krava fikk full oppslutning fra ca. 700 studenter på et møte arrangert av FSF.

Tusen studenter demonstrerte mot forverra levevilkår.

GLIMT FRA ARBEIDER- BEVEGELSENS HISTORIE

Vedtaket fra Den kommunistiske internasjonales (Kominterns) faglige konferanse i Strasbourg i 1928 (de s.k. *strasbourgesene*) var en sammenfatning av Kominterns og Den røde fagforeningsinternasjonales (R.F.I.s) taktikk i den økonomiske kampen.

I innledningen til tesene angis denne bakgrunnen for taktikken: ». . . den økende rasjonaliseringa, kapitalens offensiv og arbeidermassenes økende aktivitet», at en «står ved begynnelsen av en stigende bølge av politiske og økonomiske sammenstøt mellom arbeid og kapital, og at bare en virkelig revolusjonær ledelse av disse kampene kan hjelpe oss fram til seieren».

I innledningen slås det videre fast at oppsvinget i arbeiderklassens kamp stilte tilhengerne av R.F.I. overfor den oppgave ». . . å sette alt inn på å rive kampledelsen ut av hendene på de reformistiske forræderne og overta den selvstendige ledelsen av de økonomiske kampene». Dette var hovedlinja i strasbourgesenes taktikk.

Strasbourgesene hadde sin bakgrunn i en situasjon som allment sett på mange måter er lik den situasjonen arbeiderklassen i Norden står i i dag. Det kapitalistiske systemet var i krise — en krise kapitalistene prøvde å velte følgene av over på folket. Videre var det et allment trekk at arbeiderklassen gikk til motangrep overfor borgerskapets offensiv.

I. FORBEREDELSEN AV MASSENE TIL STREIKENE OG LOCKOUTENE

Erfaringene fra de siste streikene i Frankrike, Tyskland og Polen har vist at forberedelsene har vært utilstrekkelige. For at arbeiderne ikke skal bli overrumplet, må de faglige opposisjonene og de selvstendige revolusjonære forbundene drive sitt arbeid i følgende retning:

1) De revolusjonære forbundene og faglige opposisjonenes daglige arbeid i hver enkelt produksjonsrein har til oppgave å forberede arbeiderne på det forestående sammenstøt mellom arbeid og kapital.

2) Ved de første tegn til stigende utilfredshet blant arbeiderne eller aggressive hensikter fra arbeidskjøpernes side mot arbeiderne, må man gjøre klart for arbeiderne på de angjeldende bedriftene at et sammenstøt nærmer seg.

3) Det agitatoriske og organisatoriske forarbeidet må føres under parolene: «Vent dere ingenting fra de reformistiske førerne, de vil forråde dere», «Ta saken i egne hender», «Forbered dere til kamp, ellers blir dere slått». I forbindelse med denne agitasjonen må man benytte alle konkrete tilfeller av forræderi fra det faglige byråkratiets side under de økonomiske kampene.

4) Alt under denne forberedelsesperioden er det nødvendig under møter og gjennom muntlig samtale og påvirkning å trekke til seg slike elementer blant partiløse, anarkosyndikalister, reformistiske eller andre arbeidere som kan bringes til deltakelse i kampen mot arbeidskjøperne på grunnlag av vår selvstendige taktikk, uavhengig av det faglige byråkratiet, og som sammen med de revolusjonære arbeiderne kan trekkes inn i organene for forberedelsen og ledelsen av kampen.

5) De økonomiske kravene må stilles opp og formes ut slik at massene forstår dem, de må springe ut av den konkrete situasjonen som foreligger, må overveies av samtlige interesserte arbeidere, for at kravene skal kunne vinne flertallet av arbeiderne for seg og danne grunnlaget for en enhetsfront nedenfra og for en enhetlig aksjon.

6) Av stor betydning blir ofte i forberedelsesperioden konferanser av representanter for bedriftene eller bedriftsrådene, dog under forutsetning av at de ikke står under reformistenes innflytelse og ikke er organer for samarbeidet mellom klassene.

7) De revolusjonære forbundene og faglige opposisjonene må stadig på det omhyggeligste passe på at alle deres organers arbeid foregår i nær kontakt med arbeidermassene på bedriftene og i særdeleshet på det mest energiske bekjempe alle tilløp til byråkratismen, løsrivelse fra massene, som vil være en hindring mot å kunne reagere hurtig på det som foregår blant massene.

8) De revolusjonære forbundene og faglige opposisjonene må drive hele forarbeidet sitt slik at kravet om nødvendigheten av å skape kamporganer til å lede kampen utgår fra de menige arbeiderne selv og blir gjort til gjenstand for diskusjon i samtlige bedrifter.

9) Trues det med lockout må man sende ut parolen om å skape *kampløst* til å be-

kjempe lockouten og gjennomføre arbeidernes krav. Det må kreves at disse kampløstene skal velges på bedriftene av samtlige arbeidere *uten hensyn* til parti- og fagforeningsmedlemskap, enten de er organiserte eller uorganiserte.

10) I tilfeller der det foreligger en situasjon som er gunstig for streik og det er kamptemning blant massene, må kravet om dannelsen av *streikeledelse* som velges av samt-

STRASBOURGER- TESENE OM STREIKEKAMPEN

Streikende arbeidere ved Renault-fabrikkene. Frankrike 1968

lige arbeidere (selv om streiken ledes av en revolusjonær fagforening), rykkes i forgrunnen. Ved disse valgene skal arbeidere av alle retninger ta del, og likeledes både organiserte og uorganiserte.

11) Samtidig må det blant massene drives en forbitret agitasjon og propaganda mot *innsettelse av streikeledelser ovenfra* og mot forsøk fra det faglige byråkratiet på å legge ledelsen av konflikten i hendene på slike komiteer.

12) Forberedelsen av arbeidermassene til kamp må skje både muntlig og gjennom pressen. I dette henseende påhviler det den daglige pressen og partipressen en særlig viktig oppgave. Ønskelig er også utgivelsen av flygeskrifter, spesialnumre av de forskjellige presseorganer, bedriftsaviser osv. som særlig befatter seg med den truende konflikten.

Spesielt var situasjonen preget av at fagbevegelsen i alla land var under «ledelse» av reformistiske pamper som saboterte oppsvinget i kampen — liksom pampene gjør også i Norden i dag. Videre — til forskjell fra i dag — hadde revolusjonære arbeidere en kommunistisk internasjonale, kommunistiske partier og sjølstendige røde faglige opposisjoner til å lede kampen.

Når vi i dag leser strasbourgesene må de vurderes — og brukes — med disse likhetene og ulikhetene for øye. Gjør vi det, er tesene et mektig våpen i den faglige kampen.

Strasbourgesene var Kominterns og R.F.I.'s faglige taktikk i perioden fra 1928 til 1933. De markerte en venstredreining i Kominterns taktikk — en dreining som hadde vist seg nødvendig på bakgrunn av at Komintern og R.F.I. ikke hadde maktet å holde initiativet i de store faglige kampene. Strasbourgesene var ment å legge grunnlaget for en mer initiativrik og sjølstendig kamp fra de revolusjonæres side — også overfor det faglige byråkratiet.

Strasbourgesene fikk imidlertid aldri riktig den betydning de var tiltent. Årsaken til dette var i første rekke fascismens raske framvekst mot slutten av 20-åra og begynnelsen av 30-åra. Behovet for enhetsfront av progressive arbeidere på grunnplanen rettet mot utbyttere og pamper måtte da underordnes behovet for en bredere front av demokratiske krefter mot fascismen. Strasbourgesene ble derfor fra 1933 erstattet med en politikk med sterkere vekt på faglig enhet.

Språket i vår gjengivelse av tesene er stort sett som NKP's utgave av 1929. Bare stavemåter og enkelte grammatikalske ting er rettet.

Vi bringer av plasshensyn bare de mest aktuelle utdrag av tesene, nemlig avsnittene I — III og VIII — IX.

13) Det farligste ved økonomiske kamper er enhver form for improvisering og streikeoppfordringer under innflytelse av følelser og ikke etter kjølig beregning. Av lederne må det kreves at de ikke bare kjenner nøye vedkommende industrigrein, men de må i særdeleshet være godt informert om det som foregår blant massene. Oppgaven består i ikke å gripe inn for seint, ikke å traske etter massene, å sammenfatte massenes kampvilje, men på den

det ikke finnes egne streikekasser. Om det er uriktig å tro at arbeiderne ved hjelp av pengene i fagforeningskassene kan beseire arbeidskjøperne, så er det også uriktig først å tenke på hjelp til de streikende og lockoutete når kampen alt er i gang.

II. KAMPORGANENES FORMER, DERES NATUR OG FUNKSJONER

Hele forarbeidet har til oppgave å klargjøre for de brede massene som er interessert, nødvendigheten av at kampen blir forberedt organisatorisk. Dette betyr så meget at vi må reise blant massene spørsmålet om utvalg til å bekjempe lockouten, streikeledelse og særlige kommisjoner til ledelse av kampen. I tilfelle av en truende lockout er det nødvendig å gå til valg av utvalg til å bekjempe lockouten, og når det gjelder streiker, velge streikeledelse flere dager før streiken proklameres.

Valget av streikeledelse, henholdsvis kampløst mot lockouten, må foretas flere dager før lockouten, respektive streiken begynner. Hvis lockouten blir erklært plutselig, eller hvis streiken bryter ut uventet, og det således ikke kan velges utvalg og ledelser i god tid på forhånd, må man allerede straks ved streikens eller lockoutens begynnelse, og før arbeiderne ennå har forlatt bedriften, sammenkalle bedriftsmøter (møter på bedriftens avdelinger), hvor man etter forutgående agitasjon foreslår valgt en ledelse, og samtidig legger fram en på forhånd oppstilt liste av revolusjonære, anarkosyndikalistiske, reformistiske, kristelige og partiløse arbeidere.

Når det gjelder *sammensetningen av streikeledelsene* er det av ganske særlig betydning at disse streikeledelsene blir valgt på bedriftene eller endog særskilt for avdelinger på bedriftene, for at de kan skaffe en omfattende representasjon av alle grupper av arbeidere, som f. eks. *fabrikkdelegasjonen i Lodz*.

Valgmåten avhenger av konflikten og bedriftens størrelse. Jo større streikeledelsene blir, desto lettere vil det være for den å lede alle arbeidere.

I mindre bedrifter kan det velges et medlem av streikeledelsen for hver 25-50 arbeidere, i større bedrifter for hver 100-200. I storbedrifter hvor det arbeider tusenvis av arbeidere må streikeledelsen bestå av 2-300 personer for at de gjennom de valgte medlemmene kan stå i direkte forbindelse med alle avdelingene av bedriften.

En slik stor streikeledelse må velge et eget utøvende organ, hvis oppgave vil bestå i regelmessig å sammenkalle alle komiteens medlemmer, avlegge regnskap for den, informere den, og gjennom den opprettholde forbindelsen med de streikende, her er det av betydning at hvert enkelt medlem av streikeledelsen blir pålagt bestemte forpliktelser. Hva angår streikeledelsens funksjoner må man tilstrebe følgende:

1) Streikeledelsen har til oppgave med alle midler å føre kampen for virkeliggjørelsen av de krav arbeiderne har stilt. Kampens utfall vil avhenge av hvor vidt det lykkes for streikeledelsen å fortrenge de reformistiske fagforeningsapparatenes innflytelse fra bedriften og

Forts. s. 8